

Ne Amerikan muhalefeti ne Amerikancı iktidar! Tek reçete emekçi halkın ve işçi sınıfının mücadelesi!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Kasım 2022 / Sayı: 158 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Çorlu Arta Tekstil ve Modern Karton fabrikalarından, Gebze'den metal ve kafe, Tuzla'dan metal ve tersane işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

HAKKINI ALMAK HÜRRİYETİ KAZANMAK İÇİN EMEĞİN GÜCÜNE GÜVEN! ÖRGÜTLÜ OL!

İktidar korku yayıyor çünkü halktan ödü kopuyor!

İşçi sınıfının en önemli sloganlarından: Hak verilmez alınır! Haklar gibi hürriyetler de verilmez alınır. Hürriyet, onun uğruna mücadele eden halk tarafından söke söke kazanılmak zorundadır. İktidarın "dezenformasyonla mücadele" adı altında getirdiği sansür yasası sosyal medyada baskı ve korku yaratmayı halkı ve basını susturmayı amaçlıyor. Düşüncesini ifade ettiği için hapse atılan tabiiler birliği başkanı, konserleri yasaklanan şarkıcılar, işinden atılan TRT spikeri ve daha pek çok olayla birlikte halk arasında yayılan bir tweet yüzünden sabaha karşı kapıya gelirler mi korkusu... İşte baskıcı ve keyfi istibdad rejiminin istediği tam da bu!

Ancak korkutmaya çalışanlar aslında esas korkanlar. Büyüdükçe büyüyor istibdadın hürriyet korkusu! O halde neden korkalım neden susalım? Tam tersine korkunun da istibdadın da üstüne üstüne yürümemeliyiz. Ama tek tek değil. Bireysel değil. Örgütlene-

rek ve örgütlü davranarak!

Örneğin sendikaya üye olanı işten atıyorlar ama ne kadar çok sendikalaşan işçi var! Sendika hakkını işgal, grev, direnişle söke söke alıyorlar. Patronlar işçileri tek tek yakaladığında asla acı-mıyor. Ama işçi bir disiplin içinde sendikalaşan patronun karşısına birlik olup çıktığında diz çöken değil, diz çöktüren oluyor! Örgütsüz olan yıl sonunda asgari ücret ne olacak diye beklerken örgütlü olan sözleşme masasına zam, ikramiye, sosyal haklar ve çalışma koşulları ile ilgili taleplerini koyup bunları alabiliyor.

Sansür yasasıyla, baskılarla, keyfi soruşturmalara korku ve terör havası estirmeye çalışanlara da aynı şekilde cevap verilmeli. Emekçi halk tek tek değil toplu ve örgütlü şekilde sesini yükseltmeli! Düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü gasp etmeye çalışanlara daha çok konuşarak, itiraz ederek ama en çok da örgütlenerek cevap vermeli! Tweet de atmalı ama esas kol kola

girip, omuz omuza verip adım atmalı! Meydanlar işçilerle emekçilerle dolmalı! Emekçi halk, retweet yapar gibi bir yanda Cumhuriyet diğer yanda Millet ittifaklarının düzen siyasetinin laflarını birbirine söyleyip bölünmek yerine eklemek ve hürriyet çatısı altında birleşmeli, emperyalizmden, sermayeden ve devletten bağımsız kendi sözünü ve siyasetini yükseltmeli!

Bunu yaptığımızda düzen siyasetinin önümüze getirdiği, gündem saptırmaktan, halkın kapitalist düzene öfkesini başka alanlara yöneltmekten başka bir amacı olmayan kılık kıyafet meseleleriyle oyalanmak yerine halkın gerçek hürriyet talebi gündeme hâkim olacaktır. Aynı örgütlü işçinin asgari ücreti elinin tersiyle itip masaya kendi taleplerini koyması gibi... Düzen partilerinin içinden istibdad rejimine başkan, zincirli meclise figüran milletvekili seçmek değil zincirsiz bir Kurucu Meclisle düzeni değiştirmek! Hürriyeti kazanmak!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Birlik olduk, dik durduk ve biz kazandık!

Merhaba yoldaşlar, Chen Solar'dan herkese selamlar. Biz yaklaşık 3 ay süren müzakerelerin sonucunda ikinci toplu iş sözleşmemizi imzaladık. Bizlerin beklentisini karşılayan bir sözleşme oldu. Ücretler ve ikramiyelerle ortalama aylık ücrete yüzde 96 oranında zam aldık. Bu sözleşme

sonrasında fabrikamızda en düşük ücret net 12 bin, ortalama ücret ise net 14 bin olmuş oldu. Erzak yardımımızı senede 2800 liraya çıkardık, diğer sosyal haklara ise yüzde 200'ün üzerinde zam aldık. Sözleşmemizde bizim için en önemli olan madde Ocak ayında gerçekleşecek olan asgari ücret artışı son-

rası ücretlerimizin asgari ücretle olan farkını koruyacak olan maddeydi. Bu madde ile birlikte asgari ücretin yüzde 45'ten fazla zaması yani 7964 lirayı geçmesi durumunda bu miktarı geçen kısım yüzdelik olarak fabrikamızdaki bütün işçilerin ücretlerine yansıtılacak. Bu maddeyi ekledik çünkü

biz ücretlerimize 6 aylık zamları TÜİK'in yalan enflasyon verileri üzerinden alırken, iktidar asgari ücrete zammı bu verilerin çok üzerinde yapıyor. Bu şekilde asgari ücret bir ortalama ücret haline gelmiş oluyor. Biz de bu duruma engel olmak ve örgütlülüğümüz sayesinde kazandığımız haklarımızı korumak için bu şekilde bir asgari ücret koruma maddesi eklettik. Chen Solar işçileri olarak sözleşmede en önem verdiğimiz madde buydu ve önemli bir irade göstererek bu maddeyi söke söke kazanmış olduk. Umarız bu diğer fabrikalarda imzalanacak olan sözleşmelerde de örnek olur ve sendikacı işçiler artık asgari ücrete çalışmaktan kurtulurlar. Bu önemli bir kazanım olmakla birlikte yine de derdimize tam anlamıyla derman olmuyor. Asgari ücret aslında alım gücümüzün nasıl eridiğini sadece yüzümüze vuruyor. Asgari ücretin açıklanmasından sonra da ücretlerimiz her ay erimeye devam ediyor. Buna karşı da tek çözümlerimizin her ay gerçek enflasyon oranında artırılması.

Bunun için de işçiler olarak hep birlikte bir mücadeleye girmemiz gerekiyor.

Sözleşmemiz masada müzakere yoluyla imzalandı. Fakat biz fabrikamıza sendikayı fiili greve sokmuş işçileriz. İki yıldır sendikacıyız. Bu iki yılda süresiz iş yavaşlatma eylemi de yaptık iş bırakma eylemi de yaptık, yeri geldi fabrikamızı sloganlarımızla da inlettik. Patron Chen Solar işçilerini bu iki yılda çok iyi tanıdı. Nasıl birbirimize sahip çıktığımızı, ya hep beraber ya hiçbirimiz diyerek nasıl birlik olduğumuzu gördü. Masada istediğimizi vermezse hep bir ağızdan greveceğimizi biliyordu. Biz de zaten en başından beri hakkımızı almanın tek yolunun bir grev iradesini ortaya koymak olduğunu biliyorduk. Bundan sonra da hiçbir hakkın gökten zembille inmeyeceğini, en ufak hakkı bile söke söke almamız gerektiğini bilerek işgal, grev, direniş ruhuyla sınıf mücadelemizi yükseltmeye devam edeceğiz. Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın sınıf mücadelemiz!

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

Canımızı ve haklarımızı ancak mücadele ederek koruyabiliriz!

Öncelikle Bartın Amasra'daki kömür madeninde meydana gelen grizu patlamasında kaybettiğimiz 41 maden işçisini anmak istiyorum. Tüm işçi sınıfımızın başı sağolsun. Yaralananlara acil şifalar diliyorum. Kâr hırsıyla yanıp tutuşan ve sürekli "üretim, üretim" diyerek iş güvenliği önlemlerini umursamayan patron ve destekçisi hükümet tarafından ölüme gönderildiler. Bu yaşanan olay ne kader, ne fitrat düpedüz cinayettir! Dün Soma ve Ermenek bugün Bartın Amasra iş cinayetleri devam ediyor. Bu yaşanan acıyı, felaketi, yaşanan sorunu tüm toplumun sorunu olarak görmeliyiz. Ateş başka yerleri yakmasın diye toplumsal sorunlara karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Bu gücü işçi ve emekçi sınıfının örgütlü bir şekilde hareket etmesiyle sağlayabiliriz.

OYAK Renault'ya geldiği-

mizde ise parça ve çip krizinden dolayı ara ara üretimde duruşlar olmaya devam ediyor. Uzun zamandır açıklanması beklenen banka promosyonu açıklandı. Renault yönetimi Akbank ile anlaşmayı feshedip İş Bankası ile üç yıllık anlaşma sağlandığını, bu anlaşma neticesinde çalışan başına peşin olarak hesaplara 25.500 lira promosyon ücreti yatacağını açıkladı.

Banka promosyonu konusunda Renault yönetiminden talebimiz promosyonun peşin yatmasıydı, bu talebimiz karşılandı. Promosyon miktarı konusunda Renault'taki çalışan kişi sayısının yüksek olmasına bakıldığında, açıklanan promosyon beklentinin altında kaldı. O yüzden fabrika genelinde açıklanan miktar az bulundu.

Promosyon meselesinin bugünlerde sık gündeme gelmesinin nedeni geçim şartlarının giderek ağırlaşmasıdır. Alınan ücretler

sendikacı sendikası her sektörde neredeyse asgari ücrete yaklaşmaktadır, ücretler açlık sınırının altına düşmüştür ve açlık sınırı ile elimize geçen ücret arasındaki makas giderek büyümektedir. Böyle olunca promosyon hakkımızdan elde edeceğimiz küçük bir gelir de önemli hale gelmiştir. Bu para dün gözümüze gözükmezken bugün yaşadığımız ekonomik sıkıntılardan dolayı kıymetli olmuştur.

Ancak şunu da unutmamalıyız. İşçinin esas kazanımı saat ücretlerinde ve sosyal haklardadır. Odak noktamız her zaman bunlar olmalıdır. Promosyon en fazla pansumandır. Esas kanayan yaramız sürekli alım gücü düşen ücretlerimizdedir. MESS kapsamında asgari ücret zammının ardından mutlaka bir ek iyileştirme yapılması gerekiyor. Bunun için bastırılmayız.

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Eğer birlik olursak her sorunu çözeriz!

Yıl sonuna doğru yaklaştıkça hem ülkede hem Tofaş'ta durumlar daha da kötüye gidiyor. İşçiler ve emekçiler vergi dilimin altında ezilirken sendikaların umurunda bile değil. Sözde vergi dilimi konusunda mücadele ettiklerini söyleyerek hayal satıyorlar. Yıllardır bir arpa boyu kadar yol alamadılar.

Tofaş'ta kritik son iki aya girildi. Bol sayıda stok yapıldı. Ocaktan sonra Doblo hatları tek vardiyaya düşebilir. Fabrika yeni bir model alamayınca Tofaş yönetimi büyük ölçüde daralmaya gidecektir. EYT durumu belli olduktan sonra, çıkışlar başlayabilir. Sendika yönetimi fabrikada sıkıntılı durumların olmadığını söylese de, görünen köy kılavuz istemez!

Ülkemizde sıkıntılı ve kritik bir döneme giriyoruz. Ekonominin, enflasyonun bu kadar ezdiği bir dönem daha olmamıştır. Her-

şey ateş pahası, pazardan mar-kete kadar, temel ihtiyaç ürünlerini bile almak zorlaştı. Ülkeyi yönetenler, bu durumu kendileri düzeltebileceklerini iddia ediyorlar. Sanki yirmi yıldır, ülkeyi başka hükümetler yönetmiş! İşçi birlik olmadığı hakkını almadığı sürece bunların hiçbir şeyi düzelteceğine inanmıyoruz.

Artık işçi ve emekçilerin ortak bir paydada birleşmesi gerekiyor. Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp, emeğimiz ve geleceğimiz için birlikte mücadele etmeliyiz. Yoksa, daha çok ezilip madenlerde ölüme mahkûm edilerek, fitrat ve kader diyerek iş cinayetlerinin üstünü kapatmaya devam edecekler. Hiçbir milletvekilinin ve zenginlerin çocukları böyle kader ile yüzleşmez iken, biz emekçiler üç kuruş için hayatımızı veriyoruz. Onlar daha çok zenginleşsin diye!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

TTB'nin ifade hürriyetine sahip olmadığı bir siyasi ortam, işçi sınıfının örgütlenmesinin ve sınıf siyaseti yapmasının önünde bir engeldir

Merhaba arkadaşlar, birkaç gün önce TTB başkanı Şebnem Korur Fincancı tutuklandı. Tutuklanma sebebi TSK'nın kimyasal gaz kullanmış olabileceğini söylüyor olması olarak açıklandı. Bu tutuklamanın asıl gerekçesi bu değildi. İktidar mücadelecisi tavrıyla göze çarpan TTB'ye karşı saldırılarının zeminini güçlendirmek için bu açıklamayı fırsat bildi. Şebnem Korur Fincancı tutuklandı ve TTB'nin kapatılması konuşulmaya başlandı. Buradaki mesaj açıktır: hakkınızı ararsanız, politikalarımıza karşı çıkarsanız, çiğnediğimiz yasaları teşhir ederseniz bunun cezası kesilecektir denmektedir. Bu mesajın muhatabının da sadece tabieler

olmadığını görmemiz gerekiyor. Sermayenin hizmetkârı olarak görev yapan, bakanlarının birçoğu bizzat sermayedar olan iktidarın sınıf mücadelesinde hangi tarafta yer aldığı ortada. TTB'ye saldırırken tamamen sınıfsal konumlarına göre hareket ediyorlar. Yarın öbür gün, biz işçi emekçiler ve toplumun tüm ezilenleri hakkımızı aradığımızda TTB'ye saldırdıkları gibi bize de saldıracaklar. Soma'da bir maden işçisini tekmeleyen Yusuf Yerker'in ceza almadığını hatta Ocak'ta Frankfurt ticaret ataşesi olarak atandığını hatırlayalım. Öte yandan Soma davasında işçi tarafının avukatlığını yapan Selçuk Kozağaçlı ve Can Atalay hapisteler.

Kamu yararına politikalar ürettiğini iddia eden iktidarın neye göre karar aldığı açıktır. Sermayenin vicdanı yoktur, dini imanı çıkarlarıdır. Politikasını da buna göre belirler. Onlara karşı duracak gücü bir araya getirmek için de dostu düşmanı birbirinden ayırmamız gerekir. TTB'nin ifade hürriyetine sahip olmadığı bir siyasi ortam, işçi sınıfının örgütlenmesinin ve sınıf siyaseti yapmasının önünde bir engeldir. Bu noktadan hareketle TTB'ye yönelik saldırılara karşı çıkmalı ve tabielerin sorunlarını sorunumuz bilmeliyiz. Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet! Birleşe birleşe kazanacağız!

Tuzla'dan bir metal işçisi kadın

Yasaları uygulamayan patronlardır, işçiler değil!

Merhaba arkadaşlar, ben bir metal fabrikasında çalışıyorum. Size fabrikada yaşadığım bir olaydan bahsetmek istiyorum. Bizler bant usulü çalışan, günlük hedefleri olan bir fabrikayız. Hedefimizi bitirdiğimiz an duruyoruz. Patronların aç gözlülüğü yüzünden bugüne kadar hedefimiz zaten sayısız kere arttı. Ancak hedefi beş dakika bile erken bitirip oturmamız üretim müdürlerini rahatsız ediyor. Bu sebeple bir gün, eksikliğimizi söyleyerek bizden daha fazla üretim yapmamızı istediler. Biz de yapmayacağımızı, eksikliklerin bizden kaynaklı olmadığını söyledik ve üretimi durdurduk. Bize cevap olarak söylenen şey ise "bu yaptığımızın yasal olmadığını".

Bu ülkede çalışan her işçi bilir ki patronlar yasaları bize öğretecek son insan bile olamaz. Kendi fabrikamızda bile anayasal sendikal örgütlenme hakkımızı tanımayıp süreci

aylarca mahkemelerde uzatan, birçok arkadaşımızı işten çıkaran, içeride bize mobbing uygulayan sizler değil misiniz? Patronların bu cesareti de "kendi yasalarından" aldıklarını biliyoruz. Mevcut yasalar işçi lehine gibi görünse de çoğu zaman esamesi bile okunmuyor. Biz işçiler ancak grevlerle, direnişlerle hakkımızı alabiliyoruz. Cumhurbaşkanı çıkıp ne demişti? "Biz OHAL'i grevleri yasaklamak için kullanıyoruz." Peki şimdi biz size soralım...Bu yapılan yasaya uygun muydu? O zaman neden sesinizi çıkarmadınız?

Bu ülkede en büyük yasa tanımazın patronlar olduğunu hepimiz biliyoruz. Ancak bu düzen ne mahkemelerde çözülür ne de yasaların değişmesiyle. İktidar patronlarda olduğu sürece eşit ve adil bir dünyaya kavuşamayız. İşçi sınıfının kendi partisinde örgütlenmekten ve iktidarı almaktan başka çaresi yoktur!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Hak verilmez, alınır!

Merhaba yoldaşlar, çalıştığım telefon fabrikasında şimdilerde zam konuşuyoruz. Pek bir kurumsal olan bu Çinli şirket bize işe girerken her Nisan ve Ekim aylarında zam dönemi olacağını söylemişti. Özellikle Türkiye'nin asgari ücret zammı dışında bir şirket içi iyileştirme olarak belirtmişlerdi bu zamları. Fabrika açılalı bir buçuk yıl oldu ne Nisan zammı gördük, ne Ekim. Geçtiğimiz Aralık ayında yeni asgari ücret belirlenmeden hemen önce bir zam almıştık. Fakat yalnızca bir ay o zam oranında ücret aldık. Çünkü Ocak ayında asgari ücret zammı gelince bizim sözde zamlar eridi gitti. Onun dışında zaten hiçbir yan hak iyileştirmesi yapılmamıştı. Şirket yönetiminin öve öve bitiremediği zamların asgari ücret zammıyla eriyeceğini hesaba katmamıştık. Zaten Ocak ayında almaya başladığımız yeni asgari ücretin çok kısa sürede açıkl sınırının altında kaldığına şahit olduk. Sonrasındaki Nisan ayında da Çinli yöneticiler Temmuz'da zaten sizin devlet zam yapacakmış diyerek konuyu kapatmıştı.

Geçtiğimiz hafta ise Aralık

ayında şirketin zam yapması gündemi çıktı. İdari işler müdürü (aynı zamanda insan kaynakları müdürü) üretime inip bize yüzüzcü yeni planlarını açıkladı. Kimse işinden memnun değil, kalifiye işçiler işten çıkıyor, sendikal gündemi bastırma ve yine kandırmacalı ücret zammı yapmaya karar vermişler belli ki. Diyor ki, "geçen sene olduğu gibi bu sene de Aralık ayında zamlı maaş alacaksınız, ekip olarak çalışıyoruz, yeni asgari ücreti tahmin edip size ona göre bir zam ayarlayacağız ve siz herkesten önce zamlı maaş almış olacaksınız." Utanmadan bu şekilde anlattı bizlere mükemmel planlarını. Biz dinleyenler arasında bir sürü çırak vardı, onlar çok bir şey anlamadı bu duyuruyla alakalı, sessizlik oldu. Beklemiyorduk gülcükler saçarak bu saçmalığı emek verdikleri bir plan olarak sunacaklarını. Bu toplantıyı yapan

kişi çok fevri ve manipülatif bir insan olduğu için o sırada kimse müdahale etmedi sunumuna. "Hiç tepki vermiyorsunuz anlayamadım beğendiniz mi" diye sordu hatta. Bizler ise tepkimizi bu şaklaban patron temsilcisinin şovuna dahil olmadan, fabrika dışındaki buluşmalarımızda vermek için, işçiler olarak birlikte tartışıp mücadele yolunuzu belirlemek üzere örgütleniyoruz. Patronlar ve temsilcileri güzel ofislerinde bize sefalet zammı serpiştirmek üzere yeni asgari ücreti tahmin ededursunlar, biz geliyoruz verilmeyen hakkımızı almaya.

Birleşen işçiler yenilmezler!

Hak verilmez alınır! Zafer sokakta kazanılır!

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Kazanıyoruz, kazanacağız

Tüm işçi dostlarımıza merhaba. Smart Solar işçileri olarak verdiğimiz mücadelemizin ne kadar onurlu ama bir o kadar da uzun olduğunu bu gazetemizin sayfalarında birçok kez yazmıştık. Geçtiğimiz Haziran ayında bir arkadaşımızın işten atılması sonucu başarılı bir işgale imza atmıştık, Eylül ayında da mahkememiz bizim lehimize sonuçlanmış patronun tüm itiraz manevralarına rağmen hukuk önünde de haklı olduğumuzu dostlar gurur duydu, patronlar ders aldı. Evet, sendikamız ile beraber hâlâ toplu sözleşme imzalamış değiliz, temsilcilerimiz seçilmiş değil, birliğimizden en ufak taviz versek işten atılma tehlikesiyle karşı karşıyayız. Ancak Smart Solar işçileri olarak ilk günkü kararlılığımızı koruyor ve birbirimizi savunuyoruz. Bunun kanıtı ise kötü

yemekhane koşullarının yılbaşına kadar son bulacağı sözünü bizzat patron temsilcilerinden almamız ve banka promosyonları hakkında verdiğimiz mücadelemizin de olumlu anlamda sonuçlanmasıdır. Sendikamız şu an içeride olmamış olabilir, mahkememizi kazandığımız halde gerekçeli kararın taraflara (sendika ve patron) ulaşması gecikmiş olabilir. Ancak ne sendika mücadelemizden vazgeçtik ne de sendikamız fabrikaya hukuki olarak girene kadar haklı taleplerimiz için mücadele etmeyi erteledik. Şu an mücadelemizde bir kazanma evresine girmiş bulunmaktayız ve sendikal hürriyetimiz başta olmak üzere tüm haklarımızı kazanacağız. Bizler Smart Solar işçileriyiz, tek gayemiz Türkiye işçi sınıfına olumlu örnekler yaratmaktır.

Çorlu Modern Karton'dan bir işçi

Hakkımız olanı alacağız

Şu an hemen hemen her iş yerinde banka promosyonlarının ne kadar olacağı konuşuluyor. Bizim fabrikada ise promosyonların ne kadar olacağı değil. Acaba bu sefer banka promosyonları bize verilir mi diye konuşuluyor. Hemen hemen her mola da konuşuyoruz. Hatta bazı arkadaşlarımız bu sefer vereceklermiş diye kulaktan duyma dedikodularla kendilerini avutmaya çalışıyor. Ama gel gelelim fabrika en son 8 sene önce bir kere promosyon ücretini işçilere dağıtıp ondan sonraki seneler de gelen promosyon paralarını kimseye vermemiş. Bazı senelerde vereceğiz deyip son dakika vermekten vazgeçmişler. Bu sene aynı şey olacak. Vereceğiz deyip, son dakika öyle bir şey yok deyip bizim olanı bizden esirgeyecek.

Bizim üzerimizden bankalarla anlaşma ya-

pıp gelen promosyon parasıyla da Zonguldak'ta, İngiltere'de ve Çorlu'da fabrikalar açıp iç eğitimlerde patronun nasıl servetine servet kattığını büyük kıvançla anlatıyorlar. Ama biz içerde biliyoruz ki patron o fabrikaları içerde çalışan biz işçilerin haklarını gasp ederek açıyor. Bizim koşullarımızı düzeltmek yerine kendine yeni fabrikalar açıp sağda solda bununla övünüyor.

Ücret konusunda her gelişmede acaba bu sefer hakkımızı verecek mi diye düşünmeyi bırakmalıyız. Hakkımız olanı patron vermeyecek biz mücadeleye ederek alabileceğiz.

Tuzla'dan bir tersane işçisi

İşçilerin hayatı paranızdan değerlidir!

Merhaba yoldaşlar ben Tuzla'dan bir tersane işçisiyim. Geçtiğimiz ay yaşanan Amasra da ki maden faciasında 41 işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. İhmaller sonucu 41 ailenin canı yandı. Sırf patronların cepleri dolsun diye o insanlar tehlike içinde çalışmaya mahkûm edildiler. Başımızdaki bu iktidar, sermaye yanlısı olduğu için buna engel olmadı. Bu yaşananlara iş kazası deyip üstünü kapatmaya çalışıyorlar. Maalesef işçileri değil de patronları önemseyen bir sistemin içindeyiz.

Bir taraftan da işçinin ekonomisi var. Temmuz ayında yapılan asgari ücret zammından sonra işçinin ekonomisi enflasyon karşısında eriyip gitti. Ocak zammına daha iki ay varken işçilerin cebi enflasyon karşısında daha ne kadar daralacaktır. Bunun olmasını istemiyorsak maaşlara enflasyon oranında zam yapılmasında daha kararlı ve inatçı olmalıyız. Emegimizin hiçe sayılmasını istemiyoruz.

İşçilerin hep birlikte örgütlü hareket etmesi bu yolda gidilebilecek en yararlı yoldur.

Gebze'den bir kafe işçisi

Aynı sorunlar yankılanıyor, aynı canlar yanıyor!

Hakikati arayan, gerçeklerle yaşayan tüm Gerçek gazetesi okurlarına selam olsun. Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Birçok meslektaşım gibi ben de bu sektörün yoğun mesai saatlerinden, açlık sınırının altındaki ücretinden, pandemide de en derinden yaşadığımız iş güvencesizliğinden ve bunun çerçevesinde gelişen birçok sorundan muzdaribim. Özellikle kendi meslektaşlarımı belirtmemeye rağmen günümüzde bu sorunları yaşamayan tek bir sektör veya meslek grubu kalmadı. Daha ağır şartlara sahip olan ağır sanayi işçileri ise patronların denetimsizliği ve kâr hırsları yüzünden bütün bunların yanında canlarıyla sı-

naniyor.

Tüm bu sorunlara çözüm getireceğini söyleyen patronların ve bu düzen siyasilerinin artan sömürüsüne tanık oluyoruz. Bu zamana kadar hiçbir şeyin çözümünü sağlamayan sermaye sahipleri yarın da hiçbir şeyin çözümünü sağlamayacak. Bizi her şekilde ayırtırmaya çalışan bu düzen hepimize aynı sorunu dayatıp aynı sahte çözümleri vad ediyor, her bir ağızdan seçim tarihini gösteriyor. Lakin bu ülkenin bütün emekçileri biliyor ki bütün hak ve özgürlüklerimiz, seçim tarihi bekleyenlerle değil fabrikalarda, meydanlarda tarih yazanlarla kazanıldı.

Bu doğrultuda çözümümüz soru-

Çorlu Arta Tekstil'den bir işçi

Hak verilmez alınır!

Ben Arta Tekstil'de çalışan bir kardeşimim. Fabrikada bir takım eksiklikler var. Mesela kendi araç gerecimiz yok, mesela kumaş kesecek makas yok, rapor tutacak kalem yok ve malları çekecek yer yok. Düzen tertip sıfır, yönetim sıfırın altında. Su sebili mola kullandığımız alanda, mola kullandığımız alan biraz mesafeli. Su sebilinin normalde işletmenin içerisinde olması gerekiyor, vaktisizlikten su bile içemiyoruz. Parti numarası arıyoruz, 2 saat bulamıyoruz. Başkasının işini yapamaz diye kendi işimizi yapamıyoruz. Biz sadece dirlik düzen istiyoruz.

Anlayacağınız fabrikada düzen yok. Bırakın insanca koşullarda çalışmayı, onlar için yapacağımız işin bile düzenini

biz kendi imkanlarımızla idare ediyoruz. Ustalara, şeflere iletiyoruz sorunlarımızı ama sürekli geçiştiriyorlar bizi. Sendikacı fabrikalardan duyuyoruz, yemeği bile beğenmeseler sendika aracılığı ile şikâyet edip düzelttiriyorlarmış. Bizim onlardan neyimiz eksik? Sorarım kardeşlerim. Tek tek yaptığımız şikâyetlerle bir yere varamayacağımız çok açık. İşyerimizi örgütlemekten başka şansımız

yok. Bu fabrikadan şartları için çıkıp başka yere gitmek istesek ne olacak ki, bütün sendikası yerler aynı, düzensiz, çalışana değer vermeyen, asgari ücretten kuruş fazla vermeyen yerler hepsi. Tek çözüm sendikalaşmak. Hak verilmez alınır, bize değer vermeyenlerden, insanca yaşamı çok görenlerden hakkımız olanı almak elimizde!

Atışkan Yapı işçilerinin ekmek ve hürriyet grevi üç ayı geride bıraktı

Eskişehir'de bulunan Atışkan Yapı işçilerinin Kristal-İş sendikasında örgütlendikten sonra anlaşmazlık nedeniyle greve çıkmaları üzerinden üç ay geçti. Bu süreçte patronun işçileri bölmeye yönelik birçok manevrasını boşa çıkaran işçiler mücadelelerini kararlılıkla devam ettiriyorlar.

Aileleri ile birlikte bu zorlu sürecin üstesinden gelmeye çalışan işçiler, Kristal-İş'in üyesi olduğu Türk-İş'e bağlı sendikaların desteğini beklerken, Çimse-İş sendikası ile karşı karşıya gelmek durumunda kaldılar. İşçiler grev devam ederken Kristal-İş üyesi işçileri Çimse-İş'e üye yapma girişimlerine tepkililer. İşçiler, fabrika yönetiminin grevi kırmaya yönelik bir hamlesine karşılık gelen bu durumu, Ekim ayında Ankara'ya gelerek bağlı oldukları Türk-İş Ge-

nel Merkezine bildirdiler. İşçiler birkaç fire dışında birliklerini koruyarak Çimse-İş'in hamlesini de boşa çıkartmayı bildiler.

Geçen her gün mücadelede çok şey öğrendiklerini dile getiren işçiler, sendikalarının verdiği maddi destekle ayakta kaldıklarını ve kazanım elde edene kadar grevi devam ettireceklerini ifade

ediyorlar.

İşten atılmaları karşısında direnişe geçen Yasin Çakır Un Fabrikası işçileri ile dayanışma içerisinde olarak onların da eylemlerine destek olarak, bundan sonra da destek olmaya devam edeceklerini belirterek güzel bir sınıf dayanışması örneği sergiliyorlar.

30 Ekim 2022

Pulver Kimya işçisi direne direne kazanıyor!

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan, yaklaşık 800 kişilik Pulver Kimya fabrikasında üç işçinin atılmasıyla fitili ateşlenen sendikal mücadele 3. ayını doldurmak üzere. Şartların tüm zorluğuna rağmen örgütlenme başarısı gösteren işçiler patronu dize getirdi ve görüşmelerin önü açıldı. İçeride bulunan beş ayrı işletmede de ayrı sendikal yetki başvurusu yapan Petrol-İş Gebze Şubesi hem kapı önü direnişinde hem de fabrika içinde işgalli eylemlerle yürüttüğü sendikal örgütlenme sürecinde son aşamaya girdi, patron yetkilileri ile işçilerin taleplerinin karşılanması adına görüşme gerçekleştirdi.

Arkadaşım yoksa barış da yok!

İçeride çalışmaya devam eden

işçiler "anca beraber kanca beraber" anlayışıyla sendikalaşma sürecini sürdürürken bir yandan da atılan işçilerin bulunduğu çadıra giderek onurlu bir dayanışma örneği gösterdi. Atılma korkusu nedir bilmeden, vardiya girişlerinden önce ve vardiya çıkışlarından sonra direniş çadırına uğrayarak direnişçi arkadaşlarını yalnız bırakmadılar, sendikanın tanınması talebini üç işçinin işe iadesi talebinden bağımsız görmediler. Patron tarafıyla sürdürülen görüşmelerde atılan işçilerin geri alınması en öncelikli taleplerden biri, hatta işçilerin kırmızı çizgisi haline geldi. Bu talebin önemini göstermek için fabrika çıkışlarında sürdürülen eylemlerde işçiler kartonlarla hazırladıkları pankartlara "Hepimiz Enver, Gökhan, Sezgin'iz. Arkadaşlarımız geri alınsın!",

"Atılan işçiler geri alınsın!", "Arkadaşım yoksa barış da yok!" ve "Atılan işçiler onurumuzdur!" yazarak patron tarafına net bir mesaj verdi. Fabrika önünde üç aydır direnen üç işçi ve içeride bıkmadan usanmadan örgütlenen işçilerin birlikte verdiği ekmek ve hürriyet mücadelesi bu taleplerin karşılanması halinde mutlu sona kavuşacak. Hem Pulver Kimya işçileri hem de onların hemen yanında bulunan Smart Solar fabrikasının işçileri başta Gebze'nin işçi ve emekçileri olmak üzere tüm memleketeye umut kaynağı oluyor. Birbirine komşu iki fabrikada da işgalle grevle direnişle gelen kazanımlar başarının parolasını dosta düşmana gösteriyor!

31 Ekim 2022

Yasin Çakır Un Fabrikası işçileri: "Direne direne kazanacağız!"

Eskişehir'de Yasin Çakır Un Fabrikası işçileri, üyesi oldukları DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasının çoğunluğu sağlaması sonrası patronla görüşmelerin sonuçsuz kalması sebebiyle baskıların ve keyfi uygulamaların sona erdirilmesi için 17 Ekim'de basın açıklaması yaptı. Fabrika önünde düzenlenen basın açıklamasının ardından patron 23 işçiyi Kod-46 ve Kod-49 ile işten attı. 21 Ekim Cuma günü fabrikanın Eskişehir merkezde bulunan satış ofisi önünde grevdeki Atışkan Yapı işçilerinin de destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. Direnişteki işçiler polisin fabrika önünde direniş çadırı kurmalarına engel

olmasına rağmen direnişlerini fabrika önünde sürdürüyorlar.

İşçiler, 50 saat mesai yaparak çalışmalarına rağmen 5 bin 400 lira gibi bir ücret aldıklarını, buna itiraz ettiklerini söylüyor ve "Bu mesai parası ise maaşım nerede, maaşımsa mesai param nerede" diye soruyor. 50 kiloluk un çuvalarını 15 dakikalık yemek molası dışında ara vermeden akşama kadar taşıdıklarını, bu şekilde sırtlarından günde 3.000 çuval geçtiğini belirten işçiler, işlerinin ağır ancak

karşılığının çok hafif olduğunu, insanca çalışmak için sendikali olduklarını dile getiriyor. Daha önce de patronlarından çalışma şartlarını iyileştirmesini isteyen ancak patronun "çalışıyorsanız çalışın, çalışmıyorsanız kapı orada" karşılığını alan işçiler sendikali olarak işe başlamakta kararlılar ve direnişlerini devam ettireceklerini, direne direne kazanacaklarını dile getiriyorlar.

30 Ekim 2022

Armağan Tulun

Çağrımız öncü işçilere, parolamız 7 Kasım 1917!

7 Kasım 1917 tarihi, fabrikada gecesini gündüzüne katarak bitmek bilmeyen mesailerde çalışan, tersanelerde koca koca gemileri inşa eden, madenlerde gün yüzü görmeden bir daha ailesini görebilecek mi bilmeden kazma sallayan işçilerin, hastanelerde insanlığı yaşatmak için pandemi boyunca en önde savaşan, sadece kendi haklarını değil halkın sağlık hakkını da savunan sağlık emekçilerinin, her türlü hava koşulunda motorun üstünde kelle koltukta siparişi yetiştirmeye çalışan kuryelerin, atölyelerden marketlere, kafelerden inşaatlara, okullardan bürolara her türlü işyerinde emeği ile geçinenlerin, tüm işçi ve emekçilerin, hepimizin bilmesi gereken bir tarih. Taa 105 yıl önce 1917'de bizden uzakta, Rusya'da yaşanan bir olayın tarihi olsa da. Çünkü aslında başka dili konuşan, başka diyarlarda yaşayan ama yine alınteri dökenlerin, yani bizim tarihimiz. Diyebilirsiniz ki tarihte yaşanan her olay önemli değil, bunun işçi emekçi için önemi nereden geliyor? Birkaç örnekle anlatmaya çalışalım.

Bugün işçiler, emekçiler gelecek kaygısı ile yaşıyor. Öyle uzun vadeli bir gelecek de değil kaygı duyulan. Herkes ay sonunu getirmenin, evine her gün ekmek götürebilmenin derdinde. Ertesi gün işsiz kalacak mı bilmeden çalışıyor. Oysa 7 Kasım 1917'de patlak veren Ekim devriminin ardından Rusya'da sermayenin hakimiyetine, özel mülkiyete son verilerek kurulan yeni ekonomi sayesinde, temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek miyim kaygısı taşımadan yaşadı işçiler. Sermayenin kâr hırsı ile patronların cebini doldurmak için değil, toplumun ihtiyaçları için üretim yaptı. En önemlisi de çalışma hakkı anlamında mutlak bir güvenceye sahip oldu, işsizlik ortadan kalktı. İşte tarihte yaşanan her olay değil ama 7 Kasım 1917'de yaşanan Ekim devrimi bize böyle gelmiş böyle gider diye öğretilenlerin doğru olmadığını, başka türlü çalışmanın da mümkün olduğunu gösterdiği için önemli.

Bugün devletin kreşleri yetersiz, kreş paraları almış başını gitmişken işçiler emekçiler tam bir kısaçta yaşıyor. Bir yandan bir evde iki kişi birden çalışsa da geçinmek zor. O yüzden çalışmak lazım. Diğer yandan iki kişi birden çalıştı mı çocukları kreşe göndermeye kalksan çalıştığına değmeyecek, aldığı para kreşe gidecek derdi var. Çocukun hasta olsa, bırakacak yerin olmayıp izin istemeye kalktı mı da çok izin istiyorsun diye ilk işten çıkarılacak listesine yazıverirler adını. Ekim devriminin ardından genç işçi devletinin topraklarında, sadece çalışan kadınların çocuklarının bakımı değil, bir bütün olarak çocuk, hasta, yaşlı bakımının kolektifleştirilmesi, yani bu işlerin sadece kadınların omzuna yüklenmeden toplum tarafından üstlenilmesi için bütün imkânlar seferber edildi. Kreşler, bakımevleri, yatakhaneler açıldı. Yalnızca bakım işleri değil, diğer ev işlerinin yükünü de kadınların üzerinden almak için yemekhaneler, çamaşırhaneler açıldı. Emekçi kadınların bugün hâlâ uğruna mücadele ettikleri eşit işe eşit ücret, çalışmak isteyen her kadına iş devrimin hemen ardından bir hak olarak tanındı. Bugün haftanın en az altı günü, günün en az sekiz saatini fabrikada geçiren, bir günlük hafta tatilinde de bu işlerin hangi birine yetişeceğini bilemeyen emekçi kadınlar, şimdi siz söyleyin: Hangimiz bu şartlarda yaşamak istemeyiz? Bu şartlar 7 Kasım 1917'de yaşanan Ekim devriminin ardından oluşabildiyse 7 Kasım 1917 tarihi önemli mi değil mi?

Bugün tüm dünya, bir nükleer savaş, bir dünya savaşı tehlikesiyle karşı karşıya. Önceki dünya savaşlarının nasıl bir yıkım getirdiğini biliyoruz. Bir daha asla, diyoruz. Ama geçmiş dünya savaşlarının gösterdiği gibi barış temennileri gelmiyor, barış istemek yetmiyor. Peki mesela dünyayı 20 milyona yakın insanın hayatını kaybettiği bir mezbahaya çeviren Birinci Dünya Savaşı nasıl bitti? Ekim devrimi savaşın seyrini tümüyle değiştirdi ve nihayetinde ondan bir yıl sonra patlak veren Kasım Alman devrimi ile birlikte Birinci Dünya Savaşı'nı sona erdirdi. Yalnızca yaşadığı topraklardaki insanları değil, tüm insanlığı, dünyanın içine sürüklendiği bir barbarlıktan çıkartan tarihi bir dönüm noktasıdır Ekim devrimi. Sadece bu yüzden bile dili, dini, mezhebi ne olursa olsun tüm dünya işçilerinin tarihidir. Ve bugün dünya tekrar barbarlık, faşizm ve savaş tehdidi ile karşı karşıysa, 7 Kasım 1917'yi bilmek tüm işçi ve emekçiler için önemlidir.

Biz burada sadece üç başlıkta 7 Kasım 1917'den sonra neler olduğuna değindik peki ama o gün ne oldu? Ne oldu da geri kalmış Rusya'da işçilerin ve köylülerin talihi bir anda döndü? 7 Kasım 1917'de patlak veren Ekim devrimi ile işçi sınıfı iktidarı ele geçirdi. Ve işçi sınıfı, bir sınıf olarak sermayenin egemenliğine son vererek kendi iktidarını kalıcı olarak kurdu. Toplum artık bir avuç sömürücü azınlığın çıkarları doğrultusunda değil, ezici çoğunluğun iktidarı altında ve sınıfsız, sömürsüz bir dünya hedefiyle yönetildiği için bunlar oldu. İşçiler, emekçiler bu yüzden kendi talihini değiştirebildi.

Bir kez daha memleketin de dünyanın da makus talihini değiştirmek elimizde. Bunun için parolamız 7 Kasım 1917'dir! Yolumuz Ekim devriminin yoludur! Hedefimiz bir kez daha işçi sınıfının devrimci siyasi iktidarınıdır. İşçi sınıfının bu en büyük muzaffer devriminin yıldönümünde çağrımız öncü işçilere, bu hedefe ulaşmak için birlikte mücadele etme, Devrimci İşçi Partisi'nde örgütlenme çağrısıdır!

Levent Dölek

Emperyalist boyunduruk ve nükleer beka sorunu

Son dönemde dezenformasyon kavramı çok gündemde. Bu kavram bilhassa iktidar tarafından sansürü meşrulaştırmak için suistimal ediliyor. Ama dezenformasyonun en büyüğü, en esaslısı da yine aynı merkezden çıkıyor. Yıllara yayılan sistematik ve örgütlü bir dezenformasyon faaliyetinin sonucunda nüfusun azımsanmayacak bir kısmı Lozan Antlaşması'nın 2023'te bittiğine, bu antlaşmanın gizli maddeleri olduğuna inandırılmış durumda. Lozan Antlaşması ne 2023'te bitiyor ne de gizli maddeleri var. Bunların hepsi yalan. Ama gizli maddeleri olan antlaşmalar var. ABD ile imzalanan, Türkiye'yi emperyalist boyunduruk altına alan ve ölümcül güvenlik tehditleri yaratan Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması bunların başında geliyor. Öyle söylenti falan da değil. Anlaşmanın içinde özellikle de silahlanma ile ilgili işbirliğini düzenleyen eklerinde gizlilik hükümleri açıkça yazıyor. Lozan'la ilgili atıp tutanları gördüğümüz yerde sorun: Bu anlaşmadan ve gizli maddelerinden haberleri var mıymış? Onlara Lozan hakkında hikayeler anlatanlar hiç bunlardan bahsetmiş mi?

Bahsetmezler çünkü bu dezenformasyon makineleri, Türkiye'yi mehter marşlarıyla emperyalizmin askeri yapmaya çalışan İslamcı ya da ülkücü görünümüne NATO'cu, Amerikancı, İngilizci piyonlardır. Ülkenin ve milletin bekasını gerçekten dert eden varsa derhal bu kötücül anlaşmayı gündemine almalı ve hesap sormalıdır. Çünkü bu anlaşmayla Türkiye'nin başına örülen çorap bildiğiniz gibi değil. Ukrayna'daki NATO-Rusya savaşında Batı emperyalizmi savaşın sürmesi ve gerilimin tırmanmasına yönelik bir inisiyatif alıyor. Bu tırmanın en son noktası bir nükleer savaş ve buraya doğru tarihte hiç görülmemiş bir hızla ilerliyoruz. Türkiye de bu olası savaşta NATO'nun ve ABD'nin ileri karakolu konumunda.

Kimse "taktik nükleer" silahların kullanıldığı, Ukrayna'yla sınırlı bir nükleer çatışma senaryosuna bel bağlamasın. Öncelikle taktik nükleer silahlar küçük atom bombaları değildir. Hiroşimaya atılanın 10 katı büyüklükte taktik nükleer silahlar vardır. Etkileri dönüp Rusya'ya da vuracak kadar yakın olduğu için bu silahların Ukrayna'da kullanılması zaten akılcı değildir. Bunların taktik olarak sınıflandırılmalarının sebebi menzilleridir. Ve Rusya'nın taktik nükleer silahlarının menzili içinde Türkiye de bulunmaktadır. Adana'daki İncirlik Üssü ABD'ye ait nükleer silahlar barındırır. Rusya da bu silahların menzili içindedir. Bu durumun yarattığı ölümcül tehdit dolayısıyla Adana Milletvekili Orhan Sümer, Hulusi Akar'a İncirlik'te nükleer silah olup olmadığını sormuş ve Savunma Bakanı Hulusi Akar da "İncirlik'te Amerika Birleşik Devletleri'yle, hepimizin malumu olan, Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) çerçevesinde faaliyetlerimiz devam ediyor" diyerek nükleer silahların varlığını zımnen kabul etmiştir. Açıkça söyleyemez çünkü SEİA'nın 2 numaralı tamamlayıcı anlaşmasının 5 ve 6. maddelerindeki gizlilik hükümleri ağızını kapatmaktadır. Hulusi Akar, halkına gerçeği açıklama sorumluluğunun değil göğsündeki Amerikan liyakat madalyasının gereğini yapmaktadır yine!

Türkiye, ABD'nin konuşlandığı işte bu atom silahları dolayısıyla ABD'nin ileri bir nükleer cephesi konumundadır. Türkiye'nin bu ölümcül konuma sürüklenmesinde 12 Eylül'ün Amerikan uşağı generalleri baş sorumlulardandır. Söz konusu SEİA anlaşması NATO'ya dayandırılarak 29 Mart 1980'de imzalanmış ancak TBMM'de hiçbir zaman onaylanmamıştır. 12 Eylül darbesinin ardından cuntanın gayrimeşru bir bakanlar kurulu kararıyla yürürlüğe sokulmuş, yine gayrimeşru bir şekilde yürürlükte tutulmaktadır. ABD, İncirlik, Kürecik, Çiğli vb. üslerde bu gayrimeşru anlaşma uyarınca emperyalist faaliyetlerini sürdürmektedir. Türkiye'nin bu üslerin üzerindeki egemenliğinin kâğıt üstünde kaldığı, fiili bir tasarrufunun olmadığı da 15 Temmuz darbe girişimi gecesinde ve sonrasında süreçte ortaya çıkmıştır. Orduvekillerinin, askeri lojmanların önüne otobüslerle, tomalarla barikatlar kuranlar darbe girişiminin aktif bir üssü olan İncirlik'e dokunamamıştır. Bu vaziyetten 12 Eylül düzenini ve ABD emperyalizmine hizmet etmeyi sürdüren bugünün yarı-askeri rejimi de Kenan Evrenler kadar sorumludur.

Ağızından "milli irade" lafını düşürmeyenlerin saldırdığı Lozan Antlaşması'nın arkasında Milli Mücadele ile bağımsızlığını kazanmış bir halkın meşru iradesi varken, adını bile anmaktan imtina ettikleri SEİA, mecliste onaylanmamış, mektup teatileri ile süresi uzatılan korsan bir metindir. İktidarın darbe anayasasını değiştireceğiz derkenki samimiyetini de buradan ölçebiliriz. Türkiye'yi Amerikan boyunduruğuna sokan ve nükleer bir savaş cephesine dönüştüren SEİA, 12 Eylül Anayasası'na bile aykırıdır. AKP ve MHP'nin dilinden düşürmediği beka söyleminin samimiyetini de buradan ölçebiliriz. NATO üyeliği, Türkiye için bir güvenlik şemsiyesi değil başlıca güvenlik tehdididir. SEİA'dan daha büyük bir beka sorunu yoktur. Beka edebiyatını dillerinden düşürmeyenler NATO'nun, SEİA'nın, ABD'nin kitle imha silahlarının beççiliğini yapmaktadır. Türkiye derhal NATO'dan çıkmalı, SEİA'yı yırtmalı, Amerikan üslerini kapatarak, memleketi ABD'nin nükleer silahlarından arındırmalıdır. Bunu 12 Eylül'ün devamcısı iktidarın da Amerikan muhalefeti-nin de yapacağı yoktur elbette. Emperyalist zincirleri kırarak güç yine emekçi halkımızdadır. İş ki emperyalist işbirlikçilerinin dezenformasyon kampanyalarına kulaklarımızı tıkayalım, hakikati kuşanalım ve anti emperyalist mücadelede birleşelim.

Ne Amerikan muhalefeti ne Amerikancı iktidar! Tek reçete emekçi halkın ve işçi sınıfının mücadelesi!

Kılıçdaroğlu 9-13 Ekim tarihleri arasında partisinin "ikinci yüzyıl vizyonu" programı kapsamında ilk ziyaretini ABD'ye gerçekleştirdi. CHP bu programı genel başkanının cumhuriyetin ikinci yüzyılı için büyük bir vizyon yolculuğuna çıktığını söyleyerek tanımladı. Alıntıyı doğrudan Kılıçdaroğlu'nun iletişim koordinatörü Ömer Topsakal'dan veriyoruz. Topsakal ABD'nin, vizyon yolculuğunun ilk durağı olduğunu, yolculuk tamamlandığında bu vizyonu tüm detaylarıyla ülkeye açıklayacaklarını duyuruyor.

İlk durağı ABD olan vizyon yolculuğu

Bu vizyon ziyareti kapsamında Kılıçdaroğlu ABD'de Massachusetts Teknoloji Enstitüsü ve Harvard Üniversitesine gitti, bilim insanlarıyla, öğrencilerle, iktisatçılarla görüştü. Kendi deyimiyle dünyanın en parlak beyinleriyle Türkiye'nin geleceğini konuştu. Vizyon yolculuğunun bu ilk durağından sonra, İngiltere ve Almanya gibi başka emperyalist merkezlerde de "parlak beyinlerle" temaslarda bulunarak, çalışmalarını bitince Türkiye'ye "yapısal bir reçete" açıklayacağını belirtti.

Kılıçdaroğlu kesinlikle siyasi görüşme yapmayı reddetmiş, tamamen bilim ve teknoloji üzerine görüşmeler gerçekleştirmiş. Hatta bu konuda gelen tüm önerileri geri çevirmiş, kurmayları da buna çok şaşırılmış! Zira bütün bu ziyaretin amacı zaten ülkemizin geleceği için taze, yepyeni bir vizyon oluşturmak, bunu da siyasetin kirliliğinden uzakta, bilim ve teknoloji yolunda yapmış. Bir ağız dolusu palavra!

Amerikan muhalefeti vizyonu aynı

Bilim ve teknoloji araştır-

maları sırasında tabii Dünya Bankası yöneticileriyle bir toplantı yapmaya da vakit ayırdı Kılıçdaroğlu. Yatırımcı Joel Shulman ile görüşükten sonra CHP'nin ikinci yüzyıl vizyonunun güçlü yatırımcıları, yabancı sermayeyi nasıl Türkiye'ye çekeceğini de Kasım'da açıklayacağını duyurdu. Sadece bu açıklama dahi CHP'nin Kasım ayında sunacağı vizyonun çığır açacak, yepyeni bir vizyon olmadığını gösteriyor. CHP vizyon yolculuğunun ilk durağında, önce yabancı sermayeye güven vermenin peşinde koşuyor.

Cumhuriyetin geçtiğimiz yüzyılı emperyalistlere hizmetle geçirenlerin, önümüzdeki yüzyılda da farklı davranmasını beklemiyoruz. Ama yepyeni bir vizyon belirleme iddiasıyla çıktığı kısacık gezide, sözde siyasi görüşme yapmayı reddeden, bilim ve teknolojiye odaklandığını iddia eden Kılıçdaroğlu'nun şu sözlerine emekçi halkımızın dikkatini çekelim. Diyor ki Kılıçdaroğlu: "Ukrayna-Rusya savaşında Ukrayna'nın yanında olmalıyız." Bu eleştirinin tercümesi çok basit; Kılıçdaroğlu AKP'yi yeterince NATO yanlısı olmamakla eleştiriyor. Amerikan muhalefeti iktidar olursa NATO'nun saldırgan, Rusya'nın savunmada olduğu dünya durumunda Türkiye'nin NATO'ya daha iyi hizmet edeceğinin taahhüdünü veriyor.

Düzen muhalefeti Amerikancı, peki iktidar çok mu farklı?

İstibdadın sözcüleri, iktidar ortakları, istibdada yakın medya kuruluşları bir ağızdan Kılıçdaroğlu'nun kendisiyle birlikte ABD'ye giden gazeteci heyetini atlattığı kayıp sekiz saati, kimlerle ne karanlık görüşmeler yaptığını konuşuyor. Kılıçdaroğlu'na kefil olacak değiliz. Emperyalizmin

bağrında, Amerika Birleşik Devletleri'nde emekçi halkın hayrına sonuçlanacak görüşmeler yapmadığı çok açık.

Düzen muhalefeti en sağından en soluna emperyalizmden yana. Bu yüzden Gerçek gazetesi yıllardır CHP'nin parçası olduğu muhalefete Amerikan muhalefeti diyor. Ama AKP istibdadının hiç de altta kalır yanı yok! Ukrayna NATO üyesi olsa ve nükleer savaş çıksa, NATO'nun ilk başvuracağı nükleer silahlar hala İncirlik üssünde bulunuyor. Bu ülkenin Hazine ve Maliye Bakanı, Erdoğan'ı referans vererek yabancı sermayeye bir sorunuz olursa gelin, bürokrasiyi de hemen aşalım, sorunlarınızı çözelim diyerek güven veriyor. İsrail'le normalleşme sürecinde AKP tam gaz ilerliyor. Erdoğan'ın kendisi daha geçtiğimiz ay New York'ta, dolar peşindeydi. Kılıçdaroğlu'nun ABD ziyaretini Erdoğan'ın kinden ayıran sadece o meşhur sekiz saat mi?

Biz açıkça söylüyoruz: **Emperyalistlerle yapılan bütün görüşmeler karanlıktır!** Gazeteciler kayıt altına alsın da almasın da, emperyalistlerle yapılan pazarlıklardan emekçi halkımızın çıkarına sonuç çıkmasını bekleyemeyiz!

Altını çiziyoruz: **Amerikan muhalefeti Türkiye'ye sunacağı reçete yine acı reçetedir!** Emekçi halkın ekmek derdinin, ocaktaki boş tencerenin ilacı bu reçetede olamaz. İstibdadın sopasına karşı bu reçete ilaç olamaz. Bu reçeteden yoksulluğa, işsizliğe, açlığa mahkûm edilen işçi sınıfına yarar gelmez! Amerikan muhalefeti reçetesinden ne ekmek çıkar ne hürriyet. Her ikisini de işçi sınıfı ile emekçi halk birleşerek, mücadele ederek, söke söke alacaktır!

Sınıf işbirliğine hayır! TÜSİAD'dan "görüşlerini" değil haklarımızı alacağız!

Türkiye'nin en büyük patron örgütü olan Türk Sanayicileri ve İş İnsanları Derneği (TÜSİAD), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu (DİSK) 19 Ekim'de ziyaret etti. Yapılan görüşmede TÜSİAD Başkanı Orhan Turan ile DİSK Başkanı Arzu Çerkezoğlu yer aldı. Görüşmeden sonra tarafların hazırladıkları raporları birbirlerine sundukları, aynı zamanda "görüş alışverişinde" buldukları söylendi. TÜSİAD'ın "Yeni Bir Anlayışla Geleceği İnşa" raporuna karşılık DİSK de "Demokratik bir Türkiye için örgütlenme özgürlüğü ve sendikalaşma hakkı önündeki engeller kaldırılmalıdır" başlıklı bir raporu karşı tarafa ilettiler. Ne olmuş iki kurum görüşmüş, Türkiye'nin geleceğini konuşmuş diyenler olabilir. Ancak mesele basit bir görüşme değildir.

Bugün ekonomik kriz, hayat pahalılığı ve işsizlik Türkiye'nin emekçi halkının en önemli gündemidir. Krizi yaratan patronlar ve onların iktidarı olduğu halde faturayı da kendileri ödemiyor, emekçi halka ödetmek istiyorlar. Krizi yaratan bedelini ödesin diyorsak bunu sağlamanın yolu sınıf mücadelesinden geçer. Ama TÜSİAD ve DİSK başkanlarının bir araya gelip etrafa gülücükler saçarak Türkiye'nin geleceğini konuşması, sınıf mücadelesinin yerine sınıf işbirliğini geçirmektir. Sınıf işbirliği, patronlar için işçi sınıfını pasifleştirmek, uysallaştırmak anlamına gelir. İşçi tarafı için ise teslimiyet.

Üstelik TÜSİAD basit bir patron derneği de değildir. Türkiye'de işçi sınıfına yapılan irili ufaklı birçok saldırının failidir. İşçi sınıfının üzerinden silindir gibi geçen 12 Eylül askeri darbesinin baş destekçisidir. DİSK Başkanı Kemal Türkler gibi işçi liderlerini katleden NATO

kontrgerillasının, faşist çetelerin ülke içindeki finansörüdür. Yani TÜSİAD, NATO ve kontrgerilla ile birlikte DİSK'in kanlısıdır!

TÜSİAD işçi sınıfının ve DİSK'in düşmanıdır

TÜSİAD 1971 yılında, büyük patronların ortak çıkarlarını devlete dayatmak, o günlerde Türkiye'yi sallayan işçi sınıfına ve tabii ki onun öncüsü DİSK'e karşı kurulmuş bir örgüttür. TÜSİAD'ın kurucularından Osman Boyner örgütün kuruluşunu şöyle anlatıyor: "Muhtıranın [12 Mart 1971] hemen sonrasında sıkıyönetim günleriydi. Grevler, lokavtlar çok sık yaşanıyor. Bir ortak akılda, ortak değerler etrafında buluşmak, örnek işler yapmak gerekiyordu." Boyner'in bahsettiği örnek işlerden biri daha sonra 12 Eylül askeri darbesinin arkasında durmak olacaktı. TÜSİAD'ın 12 Eylül'e verdiği desteğe gösterilebilecek sayısız örnekten belki de en çarpıcısı Vehbi Koç'un Kenan Evren'e yazdığı mektuptur. Vehbi Koç mektubunda, Evren'i DİSK konusunda uyarılmış, DİSK'in deyim yerindeyse çanına ot tıkanmasını istemiştir. Evren de bu isteği yerine getirmiş, DİSK 12 Eylül'den sonra kapatılmış ve 11 yıl boyunca kapalı kalmıştır. O dönemde birçok DİSK'li 12 Eylül'ün baskı ve işkencelerinden nasibini almıştır. TÜSİAD eline silahı alıp DİSK'e ateş etmemiştir ama DİSK'e savaş açan 12 Eylül darbesinin mermilerini doldurmuş, sırtını sıvazlamıştır. TÜSİAD, DİSK'in ve işçi sınıfının düşmanıdır!

DİSK'e sınıf mücadelesini devrimci işçiler hatırlatacak!

Aradan geçen 40 yılda TÜSİAD değil ancak DİSK çok değişmiştir. 12 Eylül'de kapatılan DİSK 1992'de ye-

niden kurulduğunda DİSK'te, sınıf mücadelesi yerini "sosyal diyalog"a bıraktı. Parola, "İşgal, grev, direniş"ten "iş barışı"na dönüştü. Patronlarla zaman zaman "görüş alışverişi" yapılabilir oldu. Ancak unutulmamalıdır ki DİSK'in kökleri 1992'ye değil 1960'lara gider. Kavel'e, Derby'e, Sungurlar'a, Saraçhane Mitingi'ne, 15-16 Haziran'a, kitlesel 1 Mayıs'lara uzanır. DİSK, masada değil fabrikalarda, meydanlarda, fiili grevlerde, işgallerde kurulmuştur.

Bugün de DİSK yöneticilerinin "Demokratik bir Türkiye için örgütlenme özgürlüğü ve sendikalaşma hakkı önündeki engeller kaldırılmalıdır" başlıklı raporu sundukları TÜSİAD patronları istibdad rejiminin grev yasaklarından en çok nemalananlardır. TÜSİAD üyeleri sendikalaşmayı kırmak için yasadışı işten atmalara giden, istibdad mahkemelerinin sendikal davaları yıllarca sümen altı etmesinden en çok fayda görenlerdir. TÜSİAD üyesi işçi düşmanları, işçi ve emekçilerin en ufak bir hak mücadelesinde fabrikaların önüne istibdadın polisini jandarmasını çağıran, işçiyi coplatan, gözaltına aldırانlardır. Bunlarla hangi demokratik Türkiye'yi konuşacaksınız, hangi geleceği inşa edeceksiniz?

DİSK'i sınıf mücadelesinde ısrar eden devrimci işçiler kurmuştur. Şimdi DİSK'i bu durumdan da yine aynı işçiler, sınıf mücadelesinde ısrar ederek ve sendikasına sahip çıkıp denetleyerek çıkaracaktır. İşte o zaman DİSK, TÜSİAD'dan görüşlerini değil haklarını alacak. Bugün işçilere kesilmek istenen ekonomik krizin faturasını TÜSİAD'a kesecek. TÜSİAD ile masada değil fabrikalarda karşılanacak ve işçi sınıfına karşı işlediği suçların hesabını soracak!

Sungur Savran

Emeğin ve kardeşliğin yüzyılı

Kapansın el kapıları bir daha açılmasın
yok edin insanın insana kulluğunu
Bu davet bizim!
Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşesine
Bu hasret bizim!
Nâzım Hikmet

Recep Tayyip Erdoğan'ın "Türkiye Yüzyılı" olarak adlandırılan vizyon toplantısı, bizim bu köşede bir süredir işlemekte olduğumuz "içe çökme" sürecinin sanki cisimleşmiş bir ifadesiydi. "İçe çökme"den ne anladığımızı daha önce şöyle izah etmiştik: Erdoğan ve partisi AKP iktidara geldiklerinde Türkiye'nin 20. yüzyılın başında Osmanlı'nın İslam dünyası üzerinde sahip olduğu hâkimiyeti yeniden kazanmasını hedefliyordu. 2011'de başlayan bir süreç içinde İhvanı Müslimin (Müslüman Kardeşler) hareketinin birçok Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkesinde hep birlikte yükselişleriyle birlikte bu harekete dayanarak bu ülkeler üzerinde nüfuz kurmak AKP'nin ana stratejisi oldu. Bizim Rabiacılık adını verdiğimiz bu strateji çökünce AKP iktidarı kendi içine doğru bir çöküntü yaşamaya başladı. İstibdad rejimi müttefiklerini yitirdi, kendi içinde bölünmeye başladı, çeşitli bileşenleri birbirine omuz atmaya başladı, rejim istikrarsızlaştı ve ufku daraldı.

"Türkiye Yüzyılı" vizyonu silkinmek, bu çöküntü durumundan kurtulmak için yapılmış bir atak gibi görünüyordu. Daha ilk adımda içinin bütünüyle boş olduğu ortaya çıktı! Erdoğan ve yardımcıları yeni tek bir nokta bulamamışlardı. Erdoğan, somut projelerin seçim döneminde ortaya konulacağını söyledi. Şimdilik ailemizi "sapkın" akımlardan korumak, Kanal İstanbul'la bölgeyi ve Marmara Denizi'ni tarumar etmek, 12 Eylül 2010'da zaten son verdiğini iddia etmiş olduğu 12 Eylül askeri rejiminin anayasasının yerine yenisini yapmak gibi, zaten ortada dolaşmış olan birtakım fikirler yeniden ısıtılarak masaya konuldu. Bir alay edebiyattan başka hiçbir şey yoktu bir buçuk saatlik konuşmanın içinde. Bu, "içe çökme" sonucunda Erdoğan'ın ve AKP'nin ufkunun da kapandığının resmidir!

İşin önemli bir yanı, vizyon olarak anılan şeye verilen addı. Biz bu adın ne anlama geldiğini tartışana rastlamadık, belki görmediğimiz bir şeyler yazılmış, konuşulmuştur. Bu ad çok önemli: Her şeyden önce, "Amerikan Yüzyılı" sloganından devralındığı açık. Alınmadıysa da benzerliğin fark edilmemesi büyük hata. 19. yüzyıla Britanya İmparatorluğu Yüzyılı denmiştir. Buna karşılık Amerikan emperyalist çevreleri 20. yüzyıl ortalarından itibaren "Amerikan Yüzyılı" sloganını işlemeye başlamıştır. Şimdi "Türkiye Yüzyılı" diye bir "vizyon" biçimlendirmek, Türkiye'nin (gerilemekte olan) Amerika'nın yerine dünyaya hâkim olacağını iddia etmek demektir. İddianın orantısızlığı bir yana, böyle bir iddianın içi, Kanal İstanbul'un toprağıyla dolar mı? Tam Rabiacılık projesinin çöktüğü noktada, artık elinizde, değil dünyaya Ortadoğu'ya hâkim olmak için bile en ufak güç yokken ne demeye böyle bir "vizyon" sürüyorsunuz ileri? Nerede yüzyılı Türkiye Yüzyılı yapacak somut iddialar? Madem yok bu adı neden öne sürüyorsunuz?

Bütün bunların ötesinde AKP'nin vizyonunun nasıl halklar arasında düşmanlık tohumları ekmeye yönelik olduğu ortada değil mi? Britanya 19. yüzyılda Asya'yı, Afrika'yı soydu soğana çevirdi. Amerika 20. yüzyılda bütün dünyaya kan ağılattı. Şimdi velev ki siz dünyaya hâkim oldunuz, aynı şeyi Türkiye'nin de yapacağı açık değil mi? Öyle bir düş teklif ediyorsunuz ki yüreğinde insanlık sevgisi olan herkes için bir kâbus demektir!

Bu "Türkiye Yüzyılı" meselesi, AKP etrafında toplanmış, Ortadoğu, Kuzey Afrika ve daha sonra Kara Afrika bölgelerine göz koymuş, İslam'ı da bu "fütuhât"ın örtüsü haline getirmek isteyen bir ekibin 2011'den beri savunduğu fikirlerin mantıksal (ve mantıksız!) sonucu. Bunlar yıllardır "dünya yeniden paylaşılmaya başladı, Türkiye de payını almalıdır" deyip duruyorlar. Bundan önceki paylaşımın on milyonlarca insanın hayatına mal olması bunları hiç tereddüde sürüklemiyor.

Evet, insanlık NATO'nun emperyalist çıkarları savunma kararlılığı dolayısıyla yeniden bir dünya savaşının eşğine geldi, doğru. Ama bu "vizyon", yani yağmaya katılma sıtması bütün ülkeleri kavarsa, bu sefer insanlığı yok oluş tehlikesi bekliyor. Aynen ilk iki dünya savaşında olduğu gibi bu felaketi sadece bütün ülkelerin işçilerinin devrimde birleşmesi engelleyebilir. Birinci Dünya Savaşı'nı Rus ve Alman devrimleri bitirdi. İkinci Dünya Savaşı'nı Sovyet işçi devleti ve Fransa'dan Çin'e komünist partizanlar ve gerillaların faşizme karşı mücadelesi. Bu sefer de öyle olması gerekiyor. Devrim olmazsa insanlık yok olacak. Devrim olursa kimsenin hâkimiyetinin değil ulusların nihayet kardeşçe yaşamasının koşulları oluşacak.

Yani 21. yüzyıl ya olmayacak ya da emeğin ve kardeşliğin yüzyılı olacak. Bu bizim davetimiz işte!

Yılmaz Tan

“100 yıllık hayaller” ve gerçekler

A AKP iktidara geldikten sonra, 2003 yılında, önüne “2023 yılı Vizyonu” adı altında bir dizi hedef koymuştu. Bu hedefler arasında, sanayi üretiminde ve enerjide dışa bağımlılığın azaltılması, ihracatta yüksek teknoloji ürünlerin payının artırılması, dünya ekonomisinden daha fazla pay almak, işsizlik oranının düşürülmesi, yoksulluk sınırı altındaki nüfusun azaltılması, yerli üretimin artırılması başta geliyordu. Ancak bu hedeflerin hemen hiçbiri gerçekleşmedi. Ulaştırma Bakanı Karaismailoğlu da “artık bundan sonra 2071 hedeflerimize odaklandık” (24.04.2022) diyerek bu gerçeği başka bir şekilde ifade etmiş oldu.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 100. yılına girerken ve muhtemelen seçimlerin yaklaşmasının da etkisi altında Erdoğan ve AKP hükümeti bu sefer önlerine “Türkiye Yüzyılı” adını verdikleri bir “vizyon” koymuş durumda. Bu vizyonun bir parçası da Erdoğan'ın yıllardır bir “babayiğit” bulmaya çalıştığı, başlarda Türkiye burjuvazisinin önde gelen temsilcilerinin pek hayırhah bakmadıkları (Mustafa Koç'un 2011 yılında yaptığı “yerli oto intihar olur” açıklamasını hatırlayalım) “yerli ve milli” otomobil üretme sevdası idi. TOGG adı verilen o otomobilin üretim tesisinin açılışı geçen günlerde yapıldı. Söz konusu otomobil üretiminin ne ölçüde yerli ve milli olduğunu değerlendiren bir yazı elinizdeki gazetenin bu sayısında yer alıyor. Biz ise okuyucularımızın dikkatini farklı bir noktaya çekmek istiyoruz. Kanımızca “Türkiye Yüzyılı” vizyonu sadece Erdoğan ve yakın çevresine mal edilemez. İçinde TÜSİAD, MÜSİAD ve TOBB gibi büyük burjuvazinin çeşitli kesimlerinin yer aldığı bu “ortak girişim”in, devlet desteğiyle, dünya pazarından daha fazla pay kapmayı, “Avrupa'nın Çin'i olma”yı hedefleyen, bu doğrultuda ülkeyi ucuz emek cenneti haline getiren Türkiye büyük burjuvazisinin “atılım” özlemlerini de yansıttığı kanaatindeyiz. Nitekim açılışa bunlardan biri, TOBB Başkanı Hisarcıklıoğlu, “Türkiye'nin 100 yıllık hayalinin kendilerine nasip olduğunu” ve “Türkiye'nin kritik teknolojileri ithal eden değil, ihraç eden bir ülke haline geleceğini” belirtip, sözlerine şöyle devam etmiş: “Kararlarımızı alırken Paris'ten, Detroit'ten, Torino'dan izin almıyoruz. Kararlarımızı biz buradan, yani Gemlik'ten alıyoruz. Ezberleri bozmak kolay değil ama Türk girişimcileri olarak bizler ezber bozmak için buradayız ve ezberleri bozuyoruz ve bozmaya devam edeceğiz. İşte bu yüzden Türkiye'nin Otomobili, sadece yerli ve milli otomobil yapmak değildir. TOGG bir otomobilden daha fazlasıdır, TOGG bir meydan okumadır.”

Hisarcıklıoğlu herhalde bu ifadesiyle, bir gerçekten ziyade, Türk burjuvazisinin bitmek tükenmek bilmeyen “atılım” özlemlerini yansıtıyor olsa gerek. Zira olgular tam tersini konuşuyor: AKP 2003'ten beri iktidarda, o zaman ekonominin ithalata bağımlılığı yüzde 60-70 arasındaydı; aradan 20 yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ aynı düzeyde! Ülkenin dış borç yükünü ifade eden toplam brüt dış borç stokunun milli gelir içindeki payı 2002 yılında yüzde 55,4 iken, 2021'de yüzde 56,8 olmuş. O kadar övgüler düzülen ihracat rekorlarına karşılık ithalat her yıl daha fazla arttığı için bu yıl sonunda dış ticaret açığının 100 milyar doları geçeceği öngörülüyor. Orta-yüksek teknoloji ürünlerin toplam ihracat içindeki payı son 30 senedir yüzde 3-4 düzeyini geçebilmiş değil. Ve nihayet 2002'de Türkiye ekonomisinin dünya ekonomisi içindeki payı yüzde 0,6 iken, 2013 yılında bir ara yüzde 1,2'ye yükselmesine rağmen 2022'de bu pay yüzde 0,8'e gerilemiş durumda. Türkiye'nin kapitalist temellerdeki gelişme biçiminin emekçiler açısından doğurduğu vahim sonuçları, onlara hiçbir fayda sağlamadığına bu gazetede ve köşe yazılarımızda sıklıkla yer verildiği için değinmiyoruz bile.

Oysa aynı Hisarcıklıoğlu, yıllar evvel, 2009 yılında küresel kriz karşısında Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu darboğazı özetleyen ve bizce de mevcut durumu ortaya koymak bakımından hâlâ geçerli olan şu fıkrayı anlatmaktan imtina etmiyordu: “Ferrari 200 km hızla giderken, Murat 124 arızalı yol kenarında duruyor. Ferrari yardım için yanaşıyor. Murat'ın sahibi “bende halat var, sen beni yavaş yavaş çek; yoksa araba dağılır” diyor. Ferrari'nin sahibi de “ben hız yaparsam sen de selektör yap” karşılığını veriyor. Yola çıktıktan sonra Ferrari arkasından gelen Porsche ile yarışmaya başlıyor. Bunun üzerine Murat'ın sahibi arka arkaya selektör yapıyor. Durumu gören polis memuru da telsizinden anons yapıyor; “Ferrari ile Porsche yarışıyor, Murat 124 de onları sollamaya çalışıyor.”

Bundan 60 yıl önce Devrim arabası kısa ömürlü olmuştu; TOGG adlı “ortak girişim” ürünü arabanın ömrünün ne olacağını ise zaman gösterecek. Ama asıl bu ülkenin emekçi halkı, emperyalist sermayenin taktığı “halat”ı kopardığında, doğrudan kendisi *devrim* arabasının “direksiyon”una geçtiğinde, işte o zaman kimin “ezberleri bozduğu” görülecek.

Soma sebep, Bartın sonuç

14 Ekim 2022'de Bartın'ın Amasra ilçesinde Türkiye Taşkömürü Kurumuna (TTK) ait maden ocağında meydana gelen grizu patlaması nedeniyle 41 işçi yaşamını yitirmiş, 5'i ağır 11 işçi yaralanmıştı. Türkiye, madencilerin iş cinayetlerinde katledilmesi açısından seceresi oldukça kabarık bir ülke. Maden sahaları seneler içinde özelleştirildi, bir kısmı rödovans (devletin maden arama ve işletme hakkını belli şartlarla özel şirketlere devretmesi) sözleşmesi ile taşeronlaştırıldı, kamuda kalan ocaklar ise şirket gibi yönetilmeye başlandı.

Özelleştirilen, şirket mantığı ile yönetilen ocaklarda işçinin canı, iş güvenliği önlemlerinden daha ucuz sayıldı. Kâr ve üretim önceliği ile önlemler terk edildi, senelerini madene vermiş deneyimli maden işçilerinin sözlerine kulak asılmadı. Tüm bunların sonucu ise Karadon'dan Soma'ya, Ermenek'ten Şirvan'a ve Bartın'a hep aynı oldu: İşçiler katledildi, sorumlular bir bir beraat etti, katliamlarda doğrudan sorumluluğu olan kimse hapiste kalmadı!

Türkiye tarihinde en çok işçinin yaşamını yitirdiği 2014 Soma katliamı sonrası yaşananlar ve hükümetin izlediği politikalar, işçi ölümlerinin neden hâlâ son bulmadığını çok belirgin bir şekilde gösteriyor.

Soma'nın maden işçisini tekmeleme ödül

Soma katliamında 301 işçinin hayatını kaybetmesinin ardından dönemin başbakanı Erdoğan madencilik işkolunun “fitratında” ölüm olduğunu söylemiş ve oldukça tepki çekmişti. Katliamın ardından Soma'ya giden Erdoğan işçi yakınları tarafından istifaya çağırılmış, dönemin başbakanlık müşaviri Yusuf Yerkel ise protesto eden işçilerden birini yerde tekmelemişti. Orada işçiyi tekmeleyen Yusuf Yerkel ödüllendirildi ve

şu anda Türkiye'nin Frankfurt Başkonsolosluğunda ticaret ataşesi olarak görev yapıyor. İktidar yas tutan işçiyi tekmeleyerek ve bu tekme atını ödüllendirerek nasıl patronların yanında olduğunu bir kez daha gösterdi.

Madenlerde özelleştirme ve taşeron çalışma yaygınlaştı

Soma katliamının ardından Somalı maden işçileri “taşeron yasaklansın”, “madenler kamulaştırılsın” ve “işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın” diyerek sokaklara dökülmüş ve önlemler alınana kadar madenlere girmeyi reddetmişlerdi. Bu eylemler “hakkınızı mahkemede arayın” denerek sendikal bürokrasi ve iktidardan muhalefete, düzen siyasetinin unsurları tarafından sönmüştür. Soma'nın üzerinden 8 yıldan fazla zaman geçti. Bu zaman aralığında bırakın işçilerin taleplerinin karşılanmasını, tam tersine özelleştirmeler ve taşeron çalışma daha da yaygınlaştırılarak madenlerde güvencesiz ve kelle koltukta çalışma yaygınlaştı. Bartın'da gerçekleşen patlama her ne kadar kamu işletmesinde meydana gelmiş olsa da madencilik sektörüne rödovans adı altında serbest piyasanın hâkim kılınması sonucunda kamu işletmeleri de aynı özel kurumlar gibi kâr mantığı ile işletiliyor. Bartın'da patlamanın gerçekleştiği maden ocağının çevresi de özel işletmeler tarafından işletilen ve taşeron çalışmanın yaygın olduğu maden ocakları ile çevrili.

Katil patron dışarda, işçi avukatları hapiste!

Soma davasında yaşananlar ise resmen patronları ve bürokratları önlem almamak yönünde teşvik edecek nitelikteydi. Soma davasında işçi yakınlarının ve avukatlarının talebi, yaşananlarda ana sorumlu olan şirket patronu Can Gürkan başta olmak üzere bütün sorumlu-

ların “olası kast” ile cinayetten yargılanmalarıydı. Dört buçuk yıl süren yargılamanın ardından Can Gürkan taksirle öldürme suçundan ödül gibi bir ceza aldı ve ölen her işçi başına 5 gün hapis yatarak cezaevinden tahliye edildi. Ayrıca Can Gürkan'ı maden işletmekten men eden karar da kaldırıldı. Bunun üzerine işçi tarafı davayı Yargıtay'a taşıdı ve Yargıtay 12. Ceza Dairesi yerel mahkemenin kararını bozarak olası kast yönünde karar verilmesi gerektiğini söyledi. Bu sırada AKP hükümeti 5 üyesi bulunan Yargıtay 12. Ceza Dairesi'nin 3 üyesini değiştirerek bu kararı değiştirtip tekrar taksirle öldürme yönünde karar alınmasını sağladı. Bütün bunların yanında katliamın baş sorumlusu Can Gürkan serbest kalırken Selçuk Kozağaçlı ve Can Atalay başta olmak üzere işçi tarafını temsil eden avukatlar geçtiğimiz 8 yıl içinde tutuklandılar ve bugün hâlâ tutsak durumdadılar.

Çözüm işçi denetiminde kamulaştırma!

Soma'dan sonra yaşananlar bize bugüne nasıl geldiğimizi gösteriyor. Hükümet geçen 8 yılda Soma'da 301 işçinin canına kıyanları akladı, madencilik sektöründe özelleştirmeyi ve taşeron çalışmayı yaygınlaştırdı ve işçi yakınlarına tekme atanları ödüllendirdi. Hal böyle iken madenlerde işçi ölümlerinin devam etmesi ne kaderdir ne de kaza. Yaşananlardan Soma'daki katilleri aklayan ve madenlerde güvencesiz ve güvensiz koşullarda çalışmanın önünü açan AKP hükümeti sorumludur. Çözüm ise madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır. Çünkü işçi ölümlerinin son bulması ve madenlerde ölen bütün işçilerin hesabının sorulması ancak işçilerin vereceği mücadeleyle mümkün olacaktır.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Haksız ve hukuksuz saldırılara karşı Türk Tabipleri Birliği'nin yanındayız!

İstibdad rejimi, Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi Başkanı Şebnem Korur Fincancı'nın düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamındaki açıklamalarını bahane ederek Türkiye'nin en önemli meslek örgütlerinden biri olan TTB'ye karşı savaş açtı. Bu savaşın sebebi TTB'nin, istibdad rejiminin doğrudan kontrolü altına girmemiş bir meslek örgütü olmasıdır. TTB'nin iktidarın sağlık alanında izlediği halk sağlığı karşıtı ve piyasacı politikalarına karşı aktif bir muhalefet yürütmesi, özellikle pandemi dolayısıyla karşı karşıya olduğumuz sistematik dezenformasyona karşı halkın bilimsel ve doğru bilgiye ulaşmasında başlıca kurum olması da hedef tahtasına oturtulmasının asıl sebepleri arasında yer alıyor.

İstibdad rejimi bu saldırı kampanyasında çoğu zaman yaptığı gibi "terör" kisvesini kullanıyor. Gerek Dr. Şebnem Korur Fincancı'nın gerekse de TTB'nin terörle suçlanması için ortada bir delil olmadığından, çarpıtma, kara propaganda ve dezenformasyon faaliyetleri devreye sokuluyor. Şebnem Korur Fincancı, son dönemde gündeme gelen, TSK'nın kimyasal silah kullandığı iddiaları ile ilgili, bir kesin yargıda bulunmadan araştırılmıyorsa, Türkiye'nin tarafı olduğu uluslararası sözleşmelere atıf yapıyor, iddiaların söz konusu olduğu Kuzey Irak'taki Barzani yönetimini eleştiriyor ama sözleri "TSK'ya iftira" başlığıyla çarpıtılıyor. Yetmiyor, soruşturma açılıyor. Fincancı yurtdışında iken soruşturma açıldığını bilmesine

ve bunun olası sonuçlarını tahmin etmesine rağmen ülkeye dönüyor. Savcılığa ifade vermek üzere gideceğini bildirmesine rağmen evi basılıyor. Gizli olması gereken ev arama görüntüleri tamamen hukuka aykırı şekilde basına servis ediliyor.

Fincancı'nın kendini savunmasının mümkün olmadığı bir ortamda, Türkiye'nin en önemli meslek örgütlerinden birinin seçilmiş meşru başkanı, tüm sosyal medyada "terörist" ve suçlu ilan ediliyor. Bu uygulamalar hem haksız hem de hukuksuzdur. İstibdad rejiminin sıklıkla kullandığı bu yöntemlerin arka planında TTB'nin baskı altına alınması ve susturulması niyeti bulunuyor. Mesele kesinlikle, TSK'ya yönelik ortaya atılan iddialar değildir. TSK'nın bu iddiaları çürütmesi için olanakları vardır, uluslararası sözleşmeler çerçevesinde iddiaların aksini ispat edebilir. Bunu yapması da sorumluluğudur. Ancak bu sorumluluğun yerine getirilmesini gündeme almadan TTB'yi abluka altına almak, TTB MK Başkanı'nı hedef tahtasına koymak başka bir niyete işaret eder. TTB'nin kapatılmasına yönelik faşist kampanyayı harlamak, TTB'nin seçilmiş Merkez Konsey Başkanı'nı mahkeme yoluyla görevinden almaya çalışarak tüm oda yönetimlerine gözdağı vermek, baskıcı ve keyfi yönetimin halkı susturmak ve sindirmek üzere yaptığı bir şeydir.

Şebnem Korur Fincancı'nın açıklamalarının içeriğini, açıklamaların yapıldığı mecrayı tartışmak meseleyi gerçek

odağında saptırır. İstibdad yanlısı ve hukuk dışı kampanyanın amaçladığı da budur. Fincancı'nın açıklamalarının içeriği ve biçiminden bağımsız olarak düşünce ve ifade özgürlüğünün savunulması bir kişinin değil, tüm halkın düşünce ve ifade hürriyetinin bir gereğidir. TTB'nin baskı altına alınmasına karşı çıkmak örgütlenme hürriyetinin bir gereğidir. Bugün TTB'yi "terörist" ilan eden kampanyanın benzerleri işçinin emekçinin hakkını savunan sendikalara karşı da defalarca yürütüldü. Öğrenciler, öğretmenler, kadınlar, köylüler, kent yoksulları hepsi hakkını aradığında terörist ilan edildiler. İşçiler, emekçiler yoksul halkımız, dili, memleketi, oy verdiği siyasi parti ne olursa olsun, istibdadın bu tür kara propagandalarını ellerinin tersiyle itmeli ve kardeş kavgasını körükleyecek her türlü kışkırtmayı reddetmelidir. Demokratik kitle örgütleri olan odaların ve baroların, işçi sınıfının örgütleri olan sendikaların savunulması emekçi halkın ortak menfaatinidir. Devrimci İşçi Partisi bu düşüncelerle Türk Tabipleri Birliği'nin kurumsal kişiliğine, yöneticilerine ve seçilmiş organlarına yönelik haksız ve hukuksuz saldırıların karşısındadır ve hekimlerin yanındadır. Emekçi halkımızı da yapılan saldırıların gerçek niteliğini görmeye ve TTB'ye destek olma-ya çağırılmaktadır.

27 Ekim 2022

Ertuğrul Oruç

Türk Tabipleri Birliği memleketin yüz akıdır, savunulması memleket meselesidir

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi Başkanı Şebnem Korur Fincancı verdiği bir beyanat sonrası iktidarın hedefi haline gelmişti. Medyada linç kampanyası başlatılmış ve hakkında "terör örgütü propagandası yapmak" suçlamasıyla jet hızıyla soruşturma açılmıştı. Bu olaylar olduğu sırada yurtdışında olan Fincancı, ülkeye döndükten birkaç gün sonra ise gözaltına alınarak tutuklandı. Savcılık ayrıca TTB Merkez Konseyi'nin tamamının görevden alınması için başvuruda bulunduğunu açıkladı. Elbette, Fincancı gerekçe gösterilerek esas yapılmak istenen TTB'nin susturulması.

TTB herhangi bir meslek örgütü değil. Meslek örgütleri, çok eski zamanlardan beri, o mesleğe mensup kişilerin çıkarlarını korumayı esas amaç olarak belirlemiştir. Çıkış noktası budur. Kamunun çıkarı daha sonra gelir. Ancak TTB, dünyadaki pek çok hekim örgütünün aksine, yalnızca hekimlerin mesleki çıkarlarını korumayı amaç edinmemiştir. TTB için öncelikli olan halkın sağlık hakkıdır. Ayrıca TTB, salt bir sağlık meslek örgütü de değildir. Sağlığı yalnızca sağlık hizmetlerinden ibaret görmemiştir. Ülkenin siyasal ve sosyal şartlarının da sağlığı etkilediğini her fırsatta dile getirmiş ve bu şartların iyileştirilmesi yönünde her zaman mücadele etmiştir. Bu anlamıyla da dünyadaki ender örneklerden biridir.

Bu toprakların bugüne kadar gördüğü en toplumcu sağlık sistemi yapılanması olan "Sağlık Ocakları sistemi" daha sonra TTB Başkanlığı yapacak olan Nusret Fişek'in eseridir. Memleketin en üca köşesinden şehir merkezlerine doğru basamaklı şekilde planlanan bu sistemde, koruyucu ve tedavi edici hizmetler ücretsiz ve bütünlüklü bir şekilde verilmekteydi. Bulduğu bölgenin insanlarını tanıyan, sağlık sorunlarına hâkim, hastalıktan korunmayı öncelleyen yapısı ile örnek bir sağlık modeliydi. TTB, iktidarların sağlığı piyasalaştırmak için çalıştırmak istemediği ve değiştirmek için elinden geleni yaptığı sağlık ocağı sisteminin her daim yılmaz savunucusu olmuştur. Bugün de sağlık ocağı sisteminin tasfiyesi sonrası getirilen ve bu alanda sağlığa piyasalaşmayı temsil eden aile hekimliği sistemine karşı mücadele etmektedir.

TTB; 1970'lerde mücadeleyi yükselten işçi sınıfı ile beraber alanlardaydı; 1980 darbesinin getirdiği anti-demokratik uygulamaların ve 90'larda yükselen Kürt özgürlük hareketine karşı her türlü baskının karşısındaydı; kamu emekçilerinin sendikal hakkının tanınması mücadelesindeydi; 2000'lerde AKP'nin Sağlıkta Dönüşüm Programı'na karşı yapılan eylemlerdeydi; Koronavirüs pandemisinde halkın doğru bilgiye ulaşmasında kilit rol oynadı; ekonomik krizle beraber hekimlerin kötüleşen çalışma şartları ve eriyen özlük hakları karşısında "emek bizim, söz bizim" diyerek mücadele alanlarındaydı. Bunlar bir çırpıda sayabildiklerimiz. Herhalde bu kadarı bile iktidarın, neden TTB'yi hedef tahtasına koyduğunun göstergesi olsa gerek.

Mevcut iktidar ne TTB'ye ne de Fincancı'ya ilk kez saldırıyor. Ancak ilk kez bir TTB Merkez Konseyi başkanı tutuklanıyor, savcılık Merkez Konseyi'nin görevden alınması için somut girişimde bulunuyor. Fincancı'nın ev aramasının görüntüleri fonda gergin bir müzikle basına servis ediliyor. Bunlar TTB'ye yönelik bu seferki saldırının diğerlerinden farklı bir nitelik taşıdığını gösteriyor.

İktidar TTB'ye saldırarak, kendisinin çizdiği sınırlarda hareket etmeyen tüm kitle örgütlerine gözdağı vermeyi, halkı susturmayı ve sindirmeyi amaçlamaktadır. Bu anlamda Fincancı'nın özgürlüğüne kavuşması ve TTB'nin bu saldırıya karşı savunulması, demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların toptan savunulmasının ön koşulu haline gelmiştir. Eğer bu mevzi yitirilecek olursa gerisi gelecektir. Bunun olmaması için TTB çizgisindeki tabip odaları başta olmak üzere işçi sınıfının ve ezilenlerin yanında olan örgütlerle beraber ortak bir çatı oluşturulmalı, bir mücadele hattı belirlenip bu saldırı mutlaka bertaraf edilmelidir.

Filistin Dostları, "Fedayin: Corç Abdullah'ın mücadelesi" belgesel gösteriminde buluştu, Corç Abdullah'a özgürlük çağrısını bir kez daha yükseltti!

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, hayatını emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleye adanmış Lübnanlı komünist bir devrimci olan Corç İbrahim Abdullah için bir araya geldi. 38 yıldır Fransa hapis-hanelerinde tutsak olan Abdullah'ın yaşamını ve mücadelesini anlatan Fedayin belgeselinin gösterimini gerçekleştirdi.

Corç İbrahim Abdullah, 1978'te Filistin'in yiğit evlatları ile saf tutarak, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) safılarında mücadeleye atılmış, işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesi ile Arap halkının emperyalizm ve Siyonizme karşı mücadelesini bir bütün olarak ele almış bir devrimcidir. 1984 yılında, Lübnan

Silahlı Devrimci Grupları (LSDG) adlı örgütün kurucusu olma suçlamasıyla Fransa'da tutsak edilmiştir. İşte "Fedayin: Corç Abdullah'ın mücadelesi" başlıklı belgesel, 1984'ten bu yana Fransız emperyalizminin hapis-hanelerinde tutsak edilen Corç İbrahim Abdullah'ın hayatı ve mücadelesini anlatıyor.

Belgesel gösterimi öncesinde Filistin Dostları adına yapılan konuşmada, Filistin'in dünü, bugünü ve Filistin'in özgürlük mücadelesinin önemi, başta Türkiye olmak üzere çevre ülkelerdeki işbirlikçi tutumun mahkûm edilmesinin gereği ve Filistin halkının kendisini her türlü araçla savunmasının meşruluğu üzerine bir konuşma yapıldı. Bu konuşmanın ardından platformu tanıtan, Corç Abdullah'ı anlatan kısa birer konuşmayı filmin alt

yazılarını Türkçe'ye çeviren platform üyesi yoldaşımızın filmle ve çeviri süreciyle ilgili bir konuşması izledi.

Filistin Dostları konuşmalarından hep birlikte belgesel filmi izledikten sonra tutsak yoldaşımız Corç Abdullah'a göndermek üzere hazırlanan kartpostallara içten dileklerini ve dayanışma mesajlarını yazdı. Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları önümüzdeki aylarda da başta İzmir ve Ankara olmak üzere farklı kentlerde "Fedayin: Corç Abdullah'ın mücadelesi" filminin gösterimine yönelik faaliyetlerine devam edecek.

25 Kasım'da erkek egemenliğine, şiddete, kapitalizme ve istibdada karşı emekçi kadınlar en öne!

Türkiye'de kadın cinayetleri her gün en az bir kadının yaşamını elinden almaya devam ediyor. Ekim ayının sonuna geldiğimizde kayda geçen 331 kadın cinayeti işlenmiş durumda. 304 günde 331 kadın yaşamını yitirdi bu ülkede. Çok daha fazlası şiddete, tacize, tecavüze maruz kaldı. Ve kadına yönelik şiddet sadece Türkiye'de yaşayan kadınların sorunu değil. Birleşmiş Milletler verileri bile dünya ölçeğinde 15-49 yaş arası her 10 kadından 1'inin cinsel veya fiziksel şiddete maruz kaldığını ortaya koyuyor. Dünyada

her 11 dakikada bir kadın ya da kız çocuğunun ailesinden biri tarafından öldürüldüğünü gösteriyor. Kadınların dörtte biri hane içinde yaşadıkları baskının pandemi döneminde arttığını söylüyor.

Artan sadece baskı ve şiddet değil. Erkek egemen kapitalist sistem kadınların yaşamını elinden alırken ya da kadınlara ölümden de beter bir şiddet tehdidi altında yaşamayı dayatırken kadınların öfkesi de mücadelesi de dinmiyor. Bazen öldürülen bir kız kardeşlerinin hesabını sormak için mücadele ediyor kadınlar, bazen istibdadın İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararı yok hükmündedir diyerek eylemlerle haklarını savunmaya devam ediyor. Ya da katilleri iyi hâl ve tahrik indiriminden faydalandırarak salıveren mahkemeler, caydırıcı cezalar vermek yerine Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği'ne kapatma davası açtığın-

da kadın dayanışmasını yükselterek erkek egemenliğine karşı mücadelemizi yargılayamazsınız diyor. Bazen de bugün komşumuz İran'da olduğu gibi kadınları baskı altında tutan bir istibdad rejimine karşı topyekûn isyan ediyor kadınlar. O isyan devletin baskısına, şiddetine maruz kalsa da geri çekilmeden, mücadelenin en önünde yer alıyorlar.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü de tüm dünyada tarihimize böyle mücadeleci kadınlarla yazıldı işte. 25 Kasım 1960'ta Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesi yürüten üç kız kardeş, Mirabel Kardeşler ("Kelebekler" olarak anılırlar) diktatörlük ajanlarınca kendilerine tecavüz edilerek öldürüldü. Mirabel Kardeşler'in bu mücadelesi, kendi ülkelerinde diktatörlüğe karşı yürütülen özgürlük mücadelesinin simge-

si haline gelirken, bu şekilde vahşice katledilmeleri tüm dünyada kadınlara uygulanan şiddetin sembolü oldu. 25 Kasım günü, 1981 yılında Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edildi.

25 Kasım'da fabrikalarda, işyerlerinde, emekçi mahallelerinde, okullarda ve meydanlarda kadına yönelik şiddete karşı sesimizi bir kez daha yükseltelim. Devletin kadınların yaşamını koruması ve şiddetin engellenmesine yönelik caydırıcı cezalar uygulaması için taleplerimizi

dile getirelim. Devlet bugün kadınları korumuyorsa kadınların kendisini korumasının meşru bir hak olduğunu bir kez daha söyleyelim. Ve tek bir kadın daha eksilmesin istiyorsak öz savunma örgütlenmeleri kuralım. Ama Mirabel Kardeşler'in diktatörlüğe karşı özgürlük mücadelesinin sembolü olduklarını da unutmayalım! Onların anısını yaşatmak için şiddete karşı mücadeleyi bugünün hürriyet mücadelesi ile birleştirelim! Bu mücadele erkek egemenliğine, şiddete, kapitalizme ve istibdada karşı mücadeledir! Emekçi kadınlar bu mücadelede en öne!

İkitelli'de Akşam Okulu "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarıyla devam ediyor

Devrimci İşçi Partisi'nin İstanbul İkitelli'de "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarıyla başlattığı Akşam Okulu, ilk dersini gerçekleştirdiği 11 Ağustos'tan beri düzenli olarak ders ve atölyelerine devam ediyor. 15 günde bir gerçekleşen Akşam Okulu, birçok teorik ve politik dersin yanında, emekçi halkın ihtiyacına cevap verecek nitelikte atölyeler de gerçekleştirdi.

Akşam Okulu'nda şimdiye kadar kapitalizm, emperyalizm, faşizm konuları işlendi. İki haftada bir gerçekleştirilen derslerden sonra tartışmalarda İkitelli halkı ilgiyle yer aldı. Akşam Okulu aynı zamanda sürekli olarak

gerçekleştirdiği atölyeler ile de emekçi halkı bilinçlendirmeye devam ediyor. İlk olarak "İş hukuku ve haklarımız" konulu hukuk atölyesi oldukça ilgi gören bir atölye oldu. İşyerlerinde işçilerin ve emekçilerin karşılaşılabilecek hukuksal sorunlarda nasıl bir yol izlemeleri gerektiği ve hak gasplarına karşı nasıl bir tavır almaları gerektiğine dair oldukça bilgilendirici bir atölyeydi. Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatların sunum yaptığı bu atölye, yoğun geçen soru cevap kısmıyla devam etti.

Akşam Okulu 28 Ekim'de ikinci bir atölyesini ise ilk yardıma ayırdı. Gündelik hayatta karşılaşılabilecek çeşitli yaralanmalara karşı

yapılacak hayat kurtarıcı müdahaleleri içeren ve sağlık emekçisi yoldaşımızın hazırladığı çeşitli deneyimlerle de şekillendirdiği ilk yardım atölyesinin ilk kuru yapıldı.

Akşam Okulu kapitalist düzenin ve istibdad rejiminin kısılcığında yaşamak zorunda olduğumuzu anlatma, işçi ve emekçilerin çıkarına bir düzeni nasıl kuracağımız konusunda halkı bilinçlendirme gayretiyle her iki haftada bir Cuma akşamları Devrimci İşçi Partisi İkitelli Bürosu'nda yapılmaya devam edecek.

Devrimci Marksizm'in 50. sayısı Marksizmin hasımlarına güçlü yanıtlarla okurlarının karşısında!

Lenin'in *Ne Yapmalı?* adlı eserinde belirttiği "Devrimci teori olmadan, devrimci bir hareket olamaz." sözünü kendisine şiar edinen *Devrimci Marksizm*, 16. yılında, 50. sayısı ile okurlarıyla buluştu. İçeriği bir kuyumcu titizliği ile hazırlanan, dizgisi özenle ve büyük bir gayretle yapılan ve militanların çantalarında fabrika fabrika, mahalle mahalle, okul okul gezen, önemli kitapçılara her sayısı bırakılan bir dergi *Devrimci Marksizm*. 50. sayısını kutlamak da bu yüzden sadece Yayın Kurulu'nun ve yeni yola çıkan *Devrimci Marksizm Kolektifi*'nin değil, "yeni sayınız ne zaman çıkacak?" diye sorup sabırsızlıkla bekleyenlerin, çantasına iki dergi alıp, sürekli "acaba kimleri derginin okuru kılabilirim?" diye düşünenlerin, her sayıyı alıp bir çırpıda okuyan, mücadelesinin yakıtı yapan okurlarının da hakkıdır! *Devrimci Marksizm*'in 50. sayısı kutlu olsun! Derginin hazır-

lanmasında ve dağıtımında harcanan bunca çaba, hem bu memlekette hem de dünya sathında ayağa kalkarak sömürüyü ve her türlü ezilmeyi, horlanmayı tarihin çöp sepetine atacak olan işçi sınıfına helal olsun! *Devrimci Marksizm* yazmayı, yol göstermeyi, bunu yaparken de işçi sınıfından öğrenmeyi bırakmayacak.

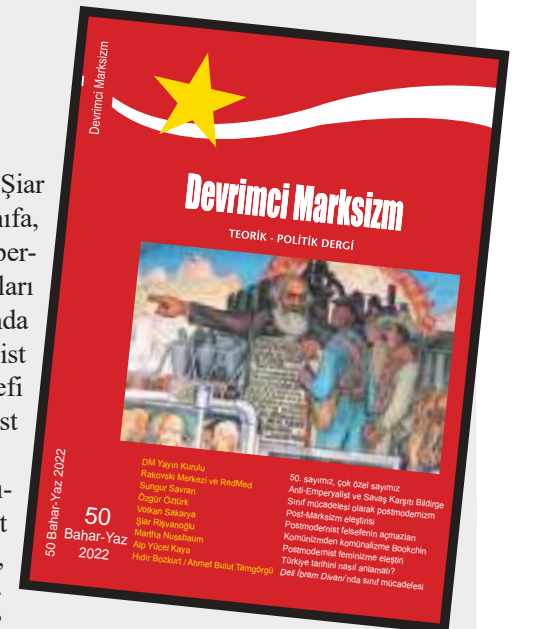
Derginin bu çok özel sayısında, Marksizmin hasımlarına yönelik çok kapsamlı değerlendirmeler yer alıyor. 50. sayı, *Devrimci Marksizm* dergisinin başka düşünce akımlarıyla arasındaki sınır taşlarını işaretliyor, bunu Marksizmin dünyayı kavrama ve değiştirme bakımından o akımlar karşısında üstünlüğünü ortaya koyarak yapmaya çalışıyor. Bu sembolik sayının böyle bir görev üstlenmesinin nedeni ise çok açık: Marksizm, son 50 yıldır solda yeni zuhur eden fikir akımlarının saldırılarına uğramış ve deyim yerindeyse "demode" ilan edil-

miştir.

Bu anlamdaki ilk yazı, Sungur Savran'ın "Bencilik Çağı" yazısı. Savran yazısında materyalist yöntemle bu sayıda eleştirilen düşünce akımlarının ve bunlar üzerinde yükselen kimlik politikalarının sosyo-ekonomik ve politik temellerini ve sınıf karakterini irdeliyor. Savran'ın yazısını, Özgür Öztürk'ün Ernesto Laclau ile Chantal Mouffe'un ortaya attıkları Post-Marksizm teorisini ele alan yazısı izliyor. Öztürk, yazısında, bu teorinin hiçbir şekilde bir "sosyalist strateji" öneremeyeceğini savunuyor. Volkan Sakarya ise postmodernist yaklaşımın aksine Marksizmin kapitalizm var olduğu sürece insanlığın aşılmaz ufku olacağı iddiasını yineliyor ve uygarlık krizinin çözümü noktasında proleter sınıf mücadelesinin ve onun rehberi olan Marksizmin önemini vurguluyor. Kürt hareketi üzerinde önemli etkileri olan Murray Bookchin'in komünalizm

felsefesi üzerine yazısında Şiar Rişvanoğlu, Bookchin'in sınıfa, kapitalizme, devlete ve emperyalizme bakışındaki açmazları ele alarak Bookchin'in aslında ideolojik olarak anti-Marksist ve anti-Leninist olduğu, felsefi olarak ise katıksız bir idealist olduğu sonucuna varıyor.

Sayının diğer bir yazısında Amerikalı feminist düşünür Martha Nussbaum, Amerikalı akademisyen Judith Butler'm, "kuir teori" olarak da anılan yaklaşıma katkısı yer yer mizahi bir dil kullanılarak gösterirken, Butler'm yazılarında kullandığı üstü kapalı, anlaşılması zor üslubunun tabiri caizse, "yapı sökümlü" yapıyor. Alp Yücel Kaya'nın "Üretim Tarzı, Sınıf, Devlet: Solun Türkiye Tarihiyle Sınırı" başlıklı yazısı ise, solun Türkiye tarihi yazısını değerlendiriyor. 50. sayının son yazısında Ahmet Buke'nin kısa süre önce yayınlanan *Deli*

İbrahim Divanı adlı romanını ele alan Hıdır Bozkurt ve Ahmet Bulut Tamgörü, Buke'nin romanını, edebiyat ve iktisat dünyası arasındaki "iletişimi" dikkate alan bir çerçeveden ve Marx'ın *Kapital*'indeki ilk birikim analizi ışığında değerlendiriyorlar.

Mücadele ve zaferlerle dolu günlerde çıkacak yeni sayılarımızda buluşmak dileğiyle!

Ortadoğu

İran: Komşuda devlet tesettürüne isyan, kapitalizme karşı mücadele!

22 yaşındaki gencecik bir kadını, Mehsa Jina Emami'yi başı örtülü olduğu halde saçının ucu gözüküyor diye "ahlak polisi" karakolunda öldüren zalim rejime karşı isyan, onun ölümünden bir buçuk ay sonra hâlâ devam ediyor. İsyanın başını, en önde gençler olmak üzere, kadınlar çekiyor. On binlerce, belki yüz binlerce genç kadın devlet zoruyla giydirilen başörtüsünü çıkarıp atarak gösteri yapıyor sokaklarda. Ama sadece başını açmak isteyenler değil. Fotoğraflara iyi bakın: Başını örtmek istemeyen ile tesettürü hayat tarzı olarak benimseyen kadınlar devletin bu işten elini çekmesini birlikte talep ediyor! Bu mesele, dindarlar ile inanmayanlar arasında bir mücadele değil. Bu mesele, her bir kadının kendi seçimini özgürce yapmasını savunanlar ile bir istibdad rejimini bütün bir halka dayatmak için kurallar ve yasaklar koyan bir sömürücü grubu arasında bir mücadele.

Molla rejimi baskıyla ayakta duruyor

İran'daki rejimi gözünü karartıp kendi inançlarını bütün topluma zorla dayatan yobazların rejimi

mi sanmak eksik ve yanlış olur. Bu siyasi yapının en zorba savunucusu, Humeyni'nin iktidarı ele geçirdikten sonra orduya bile güvenmeyerek rejimin teminatı için kurduğu Devrim Muhafızları örgütü ve ona bağlı olarak polise paralel görev yapan Besiç milis gücüdür. Günümüzün dinî lideri Ali Hamaney, düzenin korunması için Devrim Muhafızları'na yaslanıyor. Tek başına onun sözüyle kimsenin düzene baş eğeceği yok! O ne söylerse söylesin, bütün bir halk "Diktatöre ölüm!" diye bağırıyor.

En son 29 Ekim Cumartesi günü bu askerî gücün başındaki Komutan Hüseyin Selami, o günün sokağa çıkıp gösteri yapmanın son günü olacağını açıkladı. Bu ne anlama geliyor? Bugüne kadar zaten yüzlerce göstericiyi katletmiş olan Devrim Muhafızları ve Besiç'in kıyıcılığının çok daha üst düzeye yükseleceği anlamına geliyor.

Devrim Muhafızları 21. yüzyılın yeniçerileri!

Peki Devrim Muhafızları böylesine ağır şiddete başvurarak neyi savunuyor? Kendilerine sorarsanız

"dinimizi" diyecekler. Gerçek öyle mi? Güya "İslam Devrimi"ni korumak için kurulan bu örgüt bugün İran'da kapitalizmin belkemiğidir. Bunların fabrikaları, şirketleri, petrol rafinerileri, silah sanayii, bankacılık ve turizm alanında yatırımları vardır. Bunların liderleri siyasi rejimin en tepesinde bu kapitalist çıkarları korurlar. Mesela şu anda İran meclisinin başında Devrim Muhafızları'nın bir komutanı oturmaktadır.

Nasıl yeniçeri ocağı son dönemlerinde tamamen bir ekonomik çıkar örgütü haline geldiyse, nasıl özellikle başkent İstanbul'da bütün zanaat kollarında, esnaf faaliyetlerinde bir çıkar şebekesi gibi çalışıyor idiyse, Devrim Muhafızları da bugün İran'ın ekonomisini böyle hâkimiyeti altına almıştır. Aradaki fark şudur: Yeniçeri esnaf-zanaatkâr ekonomisine dayanıyordu. Bunlar kapitalizme.

İran'daki isyan aynı zamanda sınıf mücadelesi

Peki bu yeniçeri tipi kapitalist kuruluş işçiler konusunda nasıl bir tutuma sahip? İran'ın eşitsizliğinin, yoksulluğun, yolsuzluğun batağına batmış bir ülke olduğunu bilmeyen yok. Gerek kapitalist sınıfın kendisi gerek rejim adına çeşitli ekonomik kuruluşları vakıf kılığında yöneten Ayetullahlar gerek Devrim Muhafızları'nın komutanları karunlar gibi yaşarken işçi sınıfı ekmeğini taştan çıkarmak için didinip duruyor. Çalışma koşullarını ve ücretlerini arttırmak için sendika kurmaya giriştiklerinde ise karşılarında yine devletin baskı güçlerini buluyorlar. Gerçek gazetesi ve sitesi, İran işçi sınıfının sınıf mü-

cadelesini ve buna karşı İslam Cumhuriyeti'nin polisinin, Besiç'inin, patronunun nasıl baskı tedbirleri uyguladığını defalarca yazdı. Sendikalar İran'da neredeyse yasak.

Devrim Muhafızları, işçi sınıfını içeriden de kontrol ediyorlar. Her bölgede fabrika, petrol rafinerisi, tersane, belediye ve bütün diğer kurumlarda istihdamı da ellerinde tutuyor, kadrolu işlere kendi yandaşlarını yerleştiriyorlar. Böylece işçi sınıfını ortasından bölüyor, kadrolu işçilerin ister onların yandaşı olsun ister olmasın korkusundan mücadeleye girmekten kaçındığı bir ortam yaratıyorlar. Nasıl AKP kendi belediyelerini kendi yandaşlarıyla dolduruyorsa bunlar da aynı taktikleri kullanıyorlar.

İsyana kural, durgunluk istisna

Ama 2017'den bu yana İran halkı, işçi sınıfı, kadınları, gençliği kısa aralıklarla rejime karşı mücadeleye girişti. 2017 sonu-2018 başı bir dalga yaşandı.

2018 çok çeşitli kesimlerin grev, iş bırakma, direniş ve eylemlerine sahne oldu. En önemlisi 2019 Kasım ayında bir hafta boyunca bütün ülke işçi, emekçi, yoksul, gençlik eylemleriyle sarsıldı, 40 kadar banka şubesinin yanı sıra karakollar, birtakım molla kuruluşları ve rejimin sembolü olan başka binalar baskına uğradı, kundaklandı. Rejim bu büyük halk isyanını çok yüksek sayıda göstericiyi katlederek bastırdı. (Değişik kaynaklar 400 ila 1.500 arası ölüden söz ediyor.)

Bugün yaşanan eylemler, hem kadınların, özellikle genç kuşak kadınların üzerlerindeki ağır baskıya karşı isyanıdır, hem de İran'ın işçi sınıfının ve yoksullarının yeniden mücadele yoluna girişidir. Birçok fabrika ve petrol rafinerisinde işçiler tekrar tekrar iş bıraktı. Genel grev sloganı işçi sınıfı içinde yankılanıyor.

İran'da mesele din değildir. İran'da mesele kapitalist çıkarlarını din kisvesi altında savunanlara karşı savaştır. Bu savaşın önünü bugün kadınlar çekiyor.

Avrupa

İtalya'da faşist hükümet kuruldu

Gerçek gazetesi ve sitesi işçi sınıfımıza faşizmin bütün dünyada yeniden yükselmekte olduğunu yıllardır somut örnekleriyle anlatıyor. Şimdi İtalya'da bir faşist koalisyon seçimi kazandığında bütün dünya nihayet uyandı.

25 Eylül seçimlerini kazanan faşist koalisyon Ekim ayı içinde devletin doruklarına yerleşmeye başladı. Önce Senato başkanlığına bütün hayatı boyunca, İtalya'nın 1930'lu ve 40'lı yıllardaki faşist rejiminin önderi Mussolini'nin nostaljisiyle yaşamış biri seçildi. Sonra Meclis başkanlığına hayatını ırkçı sağ çevrelerde geçirmiş bir başkası. Sonunda, koalisyonun en başarılı partisinin kadın başkanı Giorgia Meloni, Ekim ayı içinde başbakanlık görevini devraldı ve tabii ortaklarının oyuyla güvenoyu almayı da başardı. Meloni hükümetinin kuruluşu, anlamalı bir rastlantıyla Mussolini'nin Kara Gömlekliler adlı çetelerinin bir darbe yapmak üzere Roma'ya yürüdüğü ve kralın başbakanlığı Mussolini'ye verdiği günlerin 100. yıldönümüne rastladı. 100 yıl

aradan sonra yine faşist hükümet! Meloni'nin taktiği bir süre boyunca ılımlı bir görünüm vererek iktidarını konsolide etmeye yönelik olacak gibi gözüküyor. Buna karşılık, onun rakibi öteki faşist partinin lideri Matteo Salvini, muhtemelen fazla gösteriş yaparak gücünü arttırmamasın diye Altyapı Bakanlığı gibi pek de siyasetle ilgisi olmayan bir bakanlığa yerleştirildiği halde daha ilk gündün göçmen sorununu köpürtmeye başladı.

Faşizm, işçi sınıfına hedef şaşırtma makinesi

İtalya'nın güneyi Afrika kıtasına çok yakın olduğu için, ayrıca tam karşısında, topraklarında bir devlet düzeninin kalmamış olduğu Libya bulunduğu için çok yüksek miktarda Afrikalı göçmen sürekli olarak bu ülkeye girmeye çalışıyor. İşte bu, faşizmin başlıca kozu. Uzun on yıllar boyu küreselcilik politikalarıyla yoksullaştırılan İtalyan işçi sınıfı ve emekçilerini, bu durumdan göçmen işçilerin rekabetinin sorumlu olduğu

propandasını yaparak kendine çekti faşist hareket. "Önce İtalyanlar" sloganı baş kozu oldu. Bu, birçok İtalyan işçisinin kulağına hoş geliyor. Ama bu arada işçi ve emekçilerin yoksullaşmasının esas sorumluları gizlenmiş oluyor.

Gerek işçi sınıfının haklarını adım adım budayan, ücretleri düşüren, gerekse 2008'den itibaren bütün dünya ekonomisini (ve daha da fazla İtalyan ekonomisini) ağır bir krize sokan uluslararası kapitalist sınıftır, ülke içinde ise İtalyan patronlar sınıfıdır. Faşizm, sınıf mücadelesinin üstünü yoksul ve perişan göçmen işçileri parmakla göstererek örtüyor. Meloni ve Salvini'nin ekmeği, patronların sorumluluğunun böylece gizlenmesidir.

Faşizmin panzehiri birleşik işçi cephesi

Geçtiğimiz yılın Ekim ayında faşistler İtalya'nın en büyük işçi sendikaları konfederasyonu CGIL'i (Confederazione Generale Italiana del Lavoro) basarak tarumar ettiler. Bu olay faşizmin esas hedefinin örgütlü işçi sınıfı olduğunu her tür bilimsel analizden daha çarpıcı biçimde gösteriyor. İtalyan işçi sınıfının öncülerinin şimdiki görevi, bir yandan işçi sınıfını burjuvazinin sözde refor-

mist partilerinden kopararak gerçek bir işçi sınıfı partisinde örgütlemek, bir yandan da işçi sınıfının burjuvaziden bağımsız biçimde örgütlenmeye girişmiş bütün güçlerini (partiler, sendikalar, mahalle örgütleri vb.) birleşik işçi cephesinde örgütlemektir.

Faşizm, barbarlıktır. Şiddete dayanır. Ona ancak örgütlü işçi sınıfının toplumun bütün ilerici zinde güçlerini kendi etrafında toplaması sayesinde anladığı dilden cevap verilebilir.

Vergi adaletsizliğine son! Kurumlar vergisi arttırılsın! Parababalarına ve gayrimenkul zenginlerine servet vergisi! Sadece asgari ücrete değil yoksulluk sınırının altına vergi muafiyeti!

Sonbaharla birlikte vergi dilimine giren ücretlerin alım gücü iyice düşerken işçi ve emekçilerden haklı bir öfke yükseliyor. Seçim dönemine girildiği için oy peşinde olan AKP'nin halka yönelik para musluklarını açacağı beklentisi var. Ancak 2023 bütçesi bu beklentinin tersini gösteriyor. Erdoğan tarafından TBMM'ye gönderilen 2023 bütçesi vergide sermayeye yapılan ayrıcalığı ve emekçi sınıflara yüklenen yükü bir kez daha gözler önüne seriyor.

Zenginden az fakirden çok alan vergi düzeni!

TÜİK'in rakamlarına göre işçi ve emekçi ücretlerinin gayrisafi katma değer içindeki payı yüzde 25, sermayenin payı ise yüzde 54. Buna rağmen işçi ve emekçinin ödediği vergi sermayenin ödediği ile başa baş gi-

diyor. 2023 bütçesinde işçi ve emekçi daha ücretini eline almadan kesilecek olan gelir vergisi tevkifatının 458 milyar lira olması planlanıyor! Bu rakam devletin vergi gelirlerinin yüzde 12,5'ünü oluşturuyor. Kâr rekorları kıran şirketler ve bankalar ise 638 milyar lira kurumlar vergisi ödeyecek! Mülkiyet üzerinden alınan vergiler yani parababalarının, emlak zenginlerinin ödediği vergi ise sadece yüzde 1,2!

KDV ve ÖTV'nin yükü de emekçi halkın sırtında

Asgari ücretin gelir vergisinden muaf tutulması dolayısıyla gelir vergisi tevkifatının vergi gelirleri içindeki payı yüzde 17'lerden yüzde

12'lere düşmüş durumda. Ancak bu fark işçi ve emekçinin daha az vergi ödediği anlamına gelmiyor. Tam tersine bu fark KDV ve ÖTV ile (1 trilyon 265 milyar lira!) dolaylı olarak yine işçi ve emekçinin sırtına yükleniyor.

Sonbaharla birlikte yoksula çifte darbe: Hayat pahalılığı ve vergi dilimi

Vergi adaletsizliği her sene yıl sonunda had safhaya ulaşıyor.

Hem çarşıda pazarda fiyatlar artıyor ve ücretlerin alım gücü düşüyor hem de bu yetmezmiş gibi Ağustos-Eylül ayları ile birlikte en düşük ücretler dahi vergi dilimine giriyor. Emekçi halk hem enflasyonun hem de verginin darbesini yaşıyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Vergi yükü patronlara ve parababalarına!

Sermayenin iktidarında vergi adaleti olmaz! Devrimci İşçi Partisi vergi adaletini sağlamak için mevcut düzenin tepetaklak edilmesini savunuyor. Yani patrona, zengine, parababasına daha çok vergi; işçi emekçi üzerindeki doğrudan (gelir vergisi) ve dolaylı

(KDV ve ÖTV) vergi yükünün azaltılması! Devletin yoksulluk çeken vatandaşından bir de üstüne vergi almasının akılla mantıkla hakkaniyetle izah edilecek bir yanı yoktur. Devlet asgari ücrete vergi muafiyetini bir lütfü gibi sunuyor ama gördüğümüz gibi emekçi halkın üzerindeki vergi yükü azalmak bir yana artmaya devam ediyor. Bu sebeple sadece asgari ücret değil Ekim ayı itibarıyla 24 bin 182 lira olan yoksulluk sınırının altındaki gelirler vergiden muaf tutulmalıdır. Fiyatlarla birlikte artan, işçinin emekçinin en zengin kişilerle aynı oranda ödediği adaletsizlik kaynağı KDV ve ÖTV kaldırılmalıdır. Vergi yükünün zenginlerde olması için kurumlar vergisinin arttırılması, parababalarına ve gayrimenkul zenginlerine servet vergisi getirilmesi şarttır!

TOGG yerli malı da değil yurdun malı da değil!

Törenlerle ve büyük bir medya kampanyası ile ilk yerli ve milli otomobil olarak duyurulan TOGG aslında ne ilk ne yerli malı ne de yurdun malı. Tam bir kandırmaca ve aldatmaca söz konusu. Aslında başından itibaren TOGG bir yerli otomobil projesi değildi. Bursa'daki fabrikanın kurulmasıyla ilgili 1945 sayılı Cumhurbaşkan Kararnamesi'nde "yerli" ya da "milli" kelimeleri dahi geçmiyordu. Proje "elektrikli araba üretim tesisi" olarak geçiyordu. "Yerli ve milli otomobil" ifadesi gerçeğin değil iktidarın propagandasının bir sonucu. Buna apaçık dezenformasyon da diyebilirsiniz!

Tasarım İtalyan, motor Alman, batarya Çinli! Yerlilik oranı yabancı otomobillerden bile az!

TOGG'un tasarımı İtalyan Pinfarina şirketine yaptırıldı. Moto-

ru Alman Bosch firmasından tedarik ediliyor. Elektrikli araçlar için motor kadar önemli olan bir diğer parça olan batarya ise yine yabancı bir firma olan Çinli Farasis ile üretiliyor. Sanayi Bakanı Mustafa Varank TOGG'un yerlilik oranının yüzde 51 olduğunu söylüyor. Duyan "ilk defa yarısından fazlası yerli olan" bir araba üretildi zannedebilir. Bu da doğru değil. TOGG'un yerlilik oranı Türkiye'de üretilen yabancı Fiat, Renault, Toyota, Hyundai otomobillerin ortalama yüzde 54,32 olan yerlilik oranından bile daha az!

Rus şirketiyle ve Katar ordusuyla "yerli milli" otomobil

TOGG araba olarak yerli değil onu anladık. Peki sermayesi yerli mi? Bunun da cevabı hayır. TOGG'u oluşturan sermaye gruplarından Turkcell üzerinden IMTIS isimli Rus şirketi, BMC üzerinden

de Katar Silahlı Kuvvetleri (yanlış okumadınız Katar ordusundan bahsediyoruz!) TOGG'un yabancı ortakları içinde bulunuyor. İnan Kıraç'ın üzerinden az kalsın Sezgin Baran Korkmaz da bu projenin ortağı oluyordu (Sedat Peker SBK'nın payının araya Süleyman Soylu'nun girmesiyle şaibeli şekilde İnan Kıraç'a geçirildiğini iddia etmişti!) ve belki de şimdi SBK'yı yargılayan ABD devleti bu adam Amerikan hazinesini dolandırdı diyerek TOGG'a ortak çıkacaktı!

TOGG üzerinden sermayeye peşkeş!

TOGG projesinin sermaye ortakları Erdoğan'ın söylediği gibi babayıtlık yaparak bu işe girmediler. İsteyen yukarıda bahsettiğimiz 1945 sayılı kararnameye Resmi Gazete'ye internet üzerinden girerek bakabilir. Orada "yerli" ve "milli" kelimeleri geçmiyor ama

devletin "babayıtlık" patronlar için yapacağı kıyakların geniş listesi sunuluyor. Kararnameye göre 22 milyar liralık sabit sermaye yatırımı öngörülüyor ve bu şirketlerden beklenen katkı sadece 3,5 milyar! Gümrük vergisi muafiyeti, Katma Değer Vergisi (KDV) istisnası, vergi indirimi, azami tutar sınırı olmaksızın 10 yıllık sigorta primi işveren hissesi desteği, 10 yıllık gelir vergisi stopajı desteği, azami 360 milyon liralık nitelikli personel desteği, faiz ve kâr payı desteği, yatırım yeri tahsis ve Devlet Malzeme Ofisi'nin 30 bin araç alım garantisi de peşinden geliyor. Ayrıca bu şirketlerin alacağı kredilerin faiz ödemelerini bile devlet üstleniyor.

Devrim'e hakaret!

TOGG ne yerli malı ne de yurdun malı olduğu halde ilk yerli otomobil üretim denemesi olan Devrim otomobiliyle eş gösteriliyor.

Gerçekler ortadayken TOGG'la bir tutmak Devrim'e hakarettir. Devrim otomobili akamete uğramış bir girişim olsa da devlet tarafından tasarımı ve üretimi tamamen yerli olacak şekilde planlanmıştı. Devrim arabasını TOGG'un yanında sergileyenler onu TOGG'un gerçek yüzünü maskeleyen için kullanıyor. Yine halkı kandırma, yine kamu kaynaklarının israfı, yine sermayeye peşkeş!

Gerçek yerli otomobil mümkün!

Gerçek yerli otomobil mümkündür. Ancak sermaye iktidarıyla ve kâr amaçlı özel sektör yatırımlarıyla bu olmaz. Teknik ve teknolojik olarak motordan bataryaya kadar her parçayı yerli olarak üretmek üzere bir planlama yapılabilir. Ama Bosch'dan motor almak, Çinle birlikte Batarya üretmek daha ucuz ve kârlı olduğu için Erdoğan'ın babayıtlık patronları bunu yapmaz. Otomobil üretiminde bir yere kadar yabancı parça kullanımı makul görülebilir. Ama bunun için otomobil fabrikalarının özel mülkiyette olması bir zorunluluk değildir. Bugün Türkiye'deki Amerikan, İtalyan, Fransız, Güney Kore, Japon sermayeli otomobil fabrikalarının işçi denetiminde kamulaştırılması (milleştirilmesi!) atılması gereken ilk adımlardan biridir! Ancak bunu da sermayenin temsilcisi ve emperyalizme göbekten bağlı bir iktidarla yapamazsınız! Sonuçta her şey gibi yerli otomobil de bir sınıfsal meseledir. İşçi iktidarı sadece yerli bir otomobil için değil memleket ekonomisi üzerindeki tüm emperyalist zincirlerin kırılması için de tek yoldur!

